

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΤΟΥ 21ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ - ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

ΙΟΥΛΗΣ 2021

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το 21ο Συνέδριο του ΚΚΕ εξέτασε τη δουλειά του Κόμματος στην πάλη για την ανασύνταξη του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος και την κομματική οικοδόμηση στην εργατική τάξη και καθόρισε κατευθύνσεις για τα επόμενα χρόνια.

Πρόκειται για σημαντικά καθήκοντα καθώς, όπως επισημαίνεται στο Πρόγραμμα του ΚΚΕ, η δράση του Κόμματος σε μη επαναστατική κατάσταση συμβάλλει αποφασιστικά στην προετοιμασία του υποκειμενικού παράγοντα –του Κόμματος, της εργατικής τάξης, των συμμαχιών της– για τις επαναστατικές συνθήκες, για την πραγματοποίηση των στρατηγικών του καθηκόντων. Τονίζεται ότι η προσέλκυση πρωτοπόρων τμημάτων της εργατικής τάξης και η συσπείρωση της πλειοψηφίας της με το ΚΚΕ θα περάσει από διάφορες φάσεις. Το εργατικό κίνημα, τα κινήματα των αυτοαπασχολούμενων (α/α) στις πόλεις και των αγροτών και η μορφή έκφρασης της συμμαχίας τους με αντικαπιταλιστικούς - αντιμονοπωλιακούς στόχους, με την πρωτοπόρα δράση των δυνάμεων του ΚΚΕ σε μη επαναστατικές συνθήκες, αποτελούν το πρόπλασμα για τη διαμόρφωση του εργατικού - λαϊκού μετώπου σε επαναστατικές συνθήκες. Ταυτόχρονα, αυτός ο αγώνας, με τέτοια χαρακτηριστικά, αποτελεί και παράγοντα απόσπασης ορισμένων παρακωρήσεων, παρεμπόδισης ή καθυστέρησης νέων αντιλαϊκών μέτρων, προσδίδει κοινωνική και πολιτική πείρα, συμβάλλει στην άσκηση της μεγαλύτερης δυνατής πίεσης, η εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της αποκτούν αυτοπεποίθηση.

Στην Απόφαση του προηγούμενου Συνεδρίου τέθηκαν επίσης αρκετά σημαντικά ζητήματα για τον ρόλο του ΚΚΕ στο εργατικό - λαϊκό κίνημα. Σε αυτήν την κατεύθυνση, το 21ο Συνέδριο εξέτασε τη νέα κατάσταση, εντόπισε θετικές πλευρές και υποκειμενικές αδυναμίες που απαιτούν ριζική αντιμετώπιση, ώστε να αντιστοιχίσει το Κόμμα τη δράση του με τις απαιτήσεις που απορρέουν από τις ανάγκες των εργατικών - λαϊκών δυνάμεων, τους στόχους που έχουμε θέσει.

Σε αυτό το πλαίσιο εξετάστηκαν:

1. Οι βασικές τάσεις στην ταξική διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας και η σημερινή κατάσταση της εργατικής τάξης, δέκα και πλέον χρόνια μετά την εκδήλωση της προηγούμενης βαθιάς καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, οι όροι δουλειάς και διαβίωσης, πώλησης της εργατικής της δύναμης, οι παράγοντες που επιδρούν στην ενότητά της, στη διαμόρφωση ταξικής πολιτικής συνείδησης, στη στάση της απέναντι σε αστικές κυβερνήσεις διαχείρισης της κρίσης σε βάρος των εργατικών συμφερόντων.

2. Η κατάσταση στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, ο βαθμός οργάνωσης της εργατικής τάξης στα σωματεία και η συμμετοχή της στην ταξική πάλη. Τα συμπεράσματα από τους αγώνες και τις προσπάθειες να δημιουργηθούν πρωτοπόρες εστίες αντίστασης και διεκδίκησης στους χώρους δουλειάς. Ο χαμηλός βαθμός οργάνωσης που βρίσκεται σε ιστορικά κατώτατο σημείο, οι αντικειμενικές αιτίες, αλλά και δικές μας αδυναμίες. Τα καθήκοντα που προκύπτουν για την αλλαγή της κατάστασης

για μια ορμητική ανάπτυξη της οργάνωσης και της συμμετοχής στη συνδικαλιστική οργάνωση. Η πορεία του ΠΑΜΕ ως πόλου ταξικής συσπείρωσης Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, σωματείων, συνδικαλιστών με γραμμή πάλης σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

3. Η επεξεργασία της πείρας από την κοινή δράση εργατικών σωματείων με μαζικές οργανώσεις των λαϊκών στρωμάτων των αυτοαπασχολούμενων της πόλης και των βιοπαλαιστών αγροτών, γενικότερα της προσπάθειας να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις της κοινωνικής συμμαχίας τους, στο έδαφος των δύο Πανελλαδικών Σωμάτων που έχουν προηγηθεί για τη δουλειά μας με τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων και τους αγρότες, επισημαίνοντας ότι ο αντικειμενικά ηγετικός ρόλος της εργατικής τάξης στην κοινωνική συμμαχία θα πρέπει να κατακτιέται στην πράξη.

Το Συνέδριο μελέτησε βασικές τάσεις εξέλιξης της ταξικής διάρθρωσης στην Ελλάδα, σε επίπεδο 20ετίας, με κεντρικό στόχο να προσανατολιστεί καλύτερα και πιο εύστοχα η δουλειά του Κόμματος στην εργατική τάξη. Αποφάσισε τη συνέχιση της μελέτης και την έκδοσή της, ώστε να κατανοηθούν πλευρές που διαμορφώνουν τη γενικότερη κατάστασή της, αλλά και να προσδιοριστούν με μεγαλύτερη ακρίβεια τα τμήματα της μισθωτής εργασίας που ανήκουν στην εργατική τάξη ή την προσεγγίζουν.

Μελέτησε τις στρατηγικές ιεραρχήσεις στην πολιτική των αστικών κυβερνήσεων και της ΕΕ και την επίδρασή τους, τις συνέπειες, άμεσες ή μακροπρόθεσμες, στην εργατική τάξη και τους εν δυνάμει συμμάχους της.

Σε αυτό το πλαίσιο, με βάση την κλαδική κατάταξη της εργατικής τάξης και τη δυναμική των κλάδων, αλλά και τη σχετική σημασία τους στη διευρυμένη αναπαραγωγή του κοινωνικού κεφαλαίου, προσδιόρισε ως κλάδους αυξημένης σημασίας για το ερχόμενο διάστημα:

- Τη Μεταποίηση, με έμφαση στους μεγάλους χώρους σε Τρόφιμα, Ενέργεια, Φάρμακο, Μέταλλο. Τον υποκλάδο των κατασκευών μεγάλης κλίμακας - δημόσιων έργων.
- Τον κομβικό για το σύνολο της οικονομίας κλάδο των Μεταφορών/Logistics (θαλάσσιων, εναέριων, χερσαίων κ.λπ.). Τον κλάδο της διανομής εμπορευμάτων (ταχυμεταφορές).
- Τον κλάδο των Τηλεπικοινωνιών/Πληροφορικής, για τη σημασία του ως ραχοκοκαλιάς από τη μεταφορά έως και αποθήκευση της πληροφορίας, τον αυξημένο ρόλο των τεχνικών για τη διασφάλιση της τηλεργασίας κ.λπ. Τον κλάδο της Πληροφορικής, λόγω της ανάπτυξής του τόσο εντός της χώρας όσο και με την τηλεργασία σε διασύνδεση με το εξωτερικό.
- Τον κλάδο των επιστημονικών - τεχνικών υπηρεσιών, με τάση ανοδική, καθώς οι νέες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες αυξάνουν τις σχετικές δραστηριότητες.
- Τους κλάδους Υγείας - Παιδείας που, εκτός απ' τη σημασία τους για την αναπαραγωγή του εργατικού δυναμικού, αποτελούν μεγάλους κλάδους συγκέντρωσης απασχολούμενων και μισθωτών.
- Τους κλάδους του Επισιτισμού - Τουρισμού, με έμφαση στις μεγάλες μονάδες, στις οποίες αναμένεται να μετακινηθεί ένα μέρος της απασχόλησης από τις συρρικνούμενες μικρότερες επιχειρήσεις του κέντρου των πόλεων.

- Τον κλάδο του Εμπορίου, στον οποίο συνεχίζεται η συγκεντροποίηση.

Ιδιαίτερες στοχεύσεις στην παρέμβαση του Κόμματος αποτελούν:

- Η εξειδίκευση της δουλειάς μας στις μισθωτές εργαζόμενες που αυξάνονται (αναλογικά με τον γυναικείο οικονομικό πληθυσμό).

- Η ολοκληρωμένη πολιτική και συνδικαλιστική παρέμβαση στα ζητήματα του εργάσιμου και μη εργάσιμου χρόνου, των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων και της τηλεργασίας.

- Η κατάλληλη επεξεργασία πλαισίων πάλης σε κλάδους με υψηλότερους μισθούς από τον μέσο όρο, υπολογίζοντας την πίεση του κεφαλαίου για μείωση του μέσου μισθού.

- Η διάταξη δυνάμεων σε σχετικά νέους κλάδους και υποκλάδους που παρουσιάζουν δυναμική τάση ανάπτυξης (ηλεκτρονικό εμπόριο, logistics, κατασκευές μεγάλων έργων κ.ά.), λαμβάνοντας υπόψη την εσωτερική αναδιάρθρωση κλάδων και ομίλων που θα επιφέρουν οι νέες επενδύσεις της «πράσινης ανάπτυξης» και του «ψηφιακού μετασχηματισμού» (π.χ. τομέας Ενέργειας, Τηλεπικοινωνίες, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης).

- Η αναβάθμιση της παρέμβασης στους κλάδους Παιδείας και Πολιτισμού, που ασκούν αποφασιστικό ρόλο στη διαμόρφωση κοινωνικής συνείδησης, λαμβάνοντας υπόψη και τα ιδιαίτερα προβλήματα της δουλειάς με το Δελτίο Παροχής Υπηρεσιών (μπλοκάκι) και άλλες μορφές προσωρινής ελαστικής εργασίας, τα πνευματικά, συγγενικά δικαιώματα κ.ά.

- Η βελτίωση του σχεδιασμού της παρέμβασής μας στην πολύ μεγάλη κατηγορία μισθωτών που δουλεύουν σε μικρές και πολύ μικρές επιχειρήσεις.

- Η εξειδίκευση της δουλειάς μας στους μισθωτούς μετανάστες.

- Ο σχεδιασμός της πολύμορφης παρέμβασης στους άνεργους και ιδιαίτερα στους μακροχρόνια άνεργους που θα αυξηθούν.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ - ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα την προηγούμενη δεκαετία δέχτηκε ακόμη μεγαλύτερο πλήγμα, βάρυνε η υποχώρηση, όχι μόνο στο περιεχόμενο δράσης κι ενσωμάτωσης της πλειοψηφίας των συνδικάτων στις στρατηγικές επιδιώξεις του κεφαλαίου, αλλά και στην οργανωτική του υπόσταση και υποδομή.

Την τελευταία δεκαετία και στη φάση της καπιταλιστικής κρίσης η εργατική τάξη αυξάνεται αριθμητικά και ποσοστιαία, αλλά ο βαθμός οργάνωσής της μειώνεται, τόσο στο σύνολο της εργατικής τάξης όσο και κατά κλάδο παραγωγής και κατά περιοχή.

Όλη αυτήν την περίοδο ενισχύθηκε η στρατηγικής σημασίας καλλιέργεια της ταξικής συνεργασίας εκ μέρους των αστικών κυβερνήσεων, των φιλελεύθερων, σοσιαλδημοκρατικών, αλλά και ομορτουριστικών κομμάτων. Ενισχύθηκαν η συκοφάντηση της ταξικής πάλης, η απαξίωση της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Με παρέμβαση της εργοδοσίας, των αστικών πολιτικών και συνδικαλιστικών τους δυνάμεων, επεκτάθηκαν τα φαινόμενα αποδιοργάνωσης, νοθείας κι εξαγοράς, διαμορφώθηκε πιο

επιθετική γραμμή και πρακτική απέναντι στις ταξικά προσανατολισμένες δυνάμεις, προκειμένου να θωρακιστούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, το σύστημα της εκμετάλλευσης. Στον αντίποδα αυτών των επιδιώξεων κινείται η δράση του ΚΚΕ και των ταξικά προσανατολισμένων συνδικάτων.

Στις ανώτατες συνδικαλιστικές Συνομοσπονδίες ηγεμονεύει ο κρατικός, κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός

Η δράση του Κόμματος, που έχει φέρει συγκεκριμένα αποτελέσματα και σημαντική πείρα, δεν έχει αλλάξει το γεγονός ότι σε βασικούς κλάδους και τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας τα συνδικάτα, μια σειρά από δευτεροβάθμιες οργανώσεις παραμένουν δεμένες με το εργοδοτικό και κυβερνητικό τμήμα που ηγεμονεύει στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ, που αποτελεί έναν μηχανισμό συνδιοίκησης, διαχείρισης των εργοδοτικών και κρατικών αξιώσεων και συμφερόντων, έναν καθαρά γραφειοκρατικό αυταρχικό μηχανισμό. Σε μια πορεία πολλών χρόνων έχει βαθύνει ο ρόλος του ως εργαλείου του κράτους και της εργοδοσίας ενάντια στην εργατική τάξη και τις διεκδικήσεις της, στη χειραγώγηση, ενσωμάτωση, τρομοκράτηση.

Υπάρχουν νέες απαιτήσεις για τη διαπάλη στην ΑΔΕΔΥ. Ο συσχετισμός μεταξύ αστικών, φιλελεύθερων και ρεφορμιστικών, αλλά και ομορτουμιστικών δυνάμεων δεν είναι ίδιος στην ΑΔΕΔΥ με εκείνον στη ΓΣΕΕ και δεν μπορεί η αντιπαράθεση να κατανοείται ως αντιγραφή από τον ιδιωτικό τομέα. Στην ΑΔΕΔΥ η σύνδεση των εργαζομένων με το κράτος είναι οργανική, αλλά και η σοσιαλδημοκρατική - ομορτουμιστική επίδραση που εκφράζεται αρκετές φορές σε αποφάσεις της απαιτεί καλά επεξεργασμένο σχέδιο στο περιεχόμενο, στη διαπάλη και τις πρωτοβουλίες για το αντιπάλεμα των αυταπατών που δημιουργούνται. Πολύ περισσότερο που στο έδαφος της όξυνσης των λαϊκών προβλημάτων, λόγω της όξυνσης όλων των αντιθέσεων και αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα με τη μια ή την άλλη μορφή, απευθυνόμενο στους εργαζόμενους του κρατικού τομέα, προτάσσει την ενίσχυση του κράτους στην οικονομία, στη λογική του «αντιεοφιλελεύθερου», «αντιδεξιού», «αντικατασταλτικού» μετώπου, εξειδικεύεται μέσα στο κίνημα για την ενσωμάτωση του όποιου ριζοσπαστισμού αναπτύσσεται.

Δυναμώνει ο ασφυκτικός κρατικός έλεγχος των συνδικάτων

Βαθαίνει το πλαίσιο κρατικού ελέγχου των συνδικάτων με σειρά νόμων, όπως επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για την προκήρυξη απεργίας και στη συνέχεια με νόμους της ΝΔ για το πλαίσιο λειτουργίας των συνδικάτων και τον έλεγχο της νομιμότητάς τους. Το νομοθετικό πλαίσιο ενισχύει συνεχώς την παρέμβαση του αστικού κράτους.

Οι ασφυκτικές νομοθετικές διατάξεις περιορίζουν τη δράση σωματείων και τη συμμετοχή εργαζομένων.

Σε συνθήκες ανάπτυξης της καπιταλιστικής οικονομίας επιχειρούν να ενσωματώσουν βαθύτερα τα συνδικάτα όχι μόνο σε γραμμή συναίνεσης και ταξικής συνεργασίας, αλλά και ως μέρος του κρατικού μηχανισμού. Να τα μετατρέψουν σε μηχανισμό «δίκαιης - δημοκρατικής» συνδιοίκησης των επιχειρηματικών αξιώσεων, γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, χωρίς ζωντανή, ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων και χωρίς αποφασιστι-

κό ρόλο στην κινητοποίησή τους. Η εξέλιξη αφορά και τις καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης. Μεγάλοι κλάδοι και βιομηχανικές περιοχές αποτελούν Ειδικές Οικονομικές Ζώνες με απουσία συνδικαλιστικής παρουσίας.

Αυτός ο σχεδιασμός, που αξιοποιήθηκε και ως είδος πειραματισμού, έχει πλέον γενικευτεί, καθώς αποτυπώνεται σε σειρά από νόμους. Μετατρέπει το συνδικάτο σε μηχανισμό του υπουργείου και της εργοδοσίας. Η επίθεση στο απεργιακό δικαίωμα και οι νέοι κατασταλτικοί νόμοι της κυβέρνησης της ΝΔ έρχονται να συμπληρώσουν αυτήν την επίθεση.

Βέβαια, εφόσον η αγανάκτηση των εργαζομένων διογκώνεται, δεν αποκλείεται συνδικάτα με σοσιαλδημοκρατικές ομορτυνιστικές πλειοψηφίες να ξεκινήσουν κάποιον περιορισμένο αγώνα στα «όρια των αντοχών» της οικονομίας. Η πεπειραμένη αστική τάξη δεν θέλει να ξεκοπούν τελείως οι εκπρόσωποί της στα συνδικάτα από τους εργάτες. Το θέμα είναι ο προσανατολισμός τους, συνεπώς οι δυνάμεις μας να είναι προετοιμασμένες και για τέτοιο ενδεχόμενο.

Ο ρόλος του ΙΝΕ της ΓΣΕΕ

Διαβρωτική είναι η παρέμβαση του ΙΝΕ της ΓΣΕΕ και των παραρτημάτων του, η οποία θα συνεχιστεί. Πρόκειται για Ινστιτούτο διασυνδεδεμένο με τα αντίστοιχα ερευνητικά μελετητικά ιδρύματα των ενώσεων εργοδοτών (ΣΕΒ), των Επιμελητηρίων και των κρατικών υπηρεσιών του υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης. Διαθέτει προϋπολογισμό εκατομμυρίων ευρώ, διαχειρίζεται μεγάλο όγκο ευρωπαϊκών προγραμμάτων, ιδιαίτερα τα προγράμματα επιμόρφωσης, κατάρτισης, μελετών, ακόμα και προγράμματα από το ΕΣΠΑ. Επίσης, συνεργάζεται με τα αντίστοιχα ινστιτούτα συνδικάτων σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τα ιδρύματα της ευρωπαϊκής και διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας. Διακηρυγμένος στόχος του είναι η εμπέδωση του «κοινωνικού εταιρισμού», δηλαδή της «συνεργασίας των τάξεων», γι' αυτόν το λόγο λειτουργεί και Ακαδημία Στελεχών (ΙΕΚ εργατοπατέρων). Συμμετέχει και σχεδιάζει από κοινού με τις εργοδοτικές οργανώσεις και τις κυβερνήσεις την αντεργατική πολιτική και την προώθηση των αναδιρθρώσεων, καθιστώντας τη

Συνομοσπονδία συνδιαμορφωτή της. Επίσης αξιοποιείται και για τη διαμόρφωση συνδικαλιστικών συσχετισμών, καθώς σε πολλές περιπτώσεις οι συμμετέχοντες στα προγράμματα μετατρέπονται σε εκλογικό σώμα.

Οργανωτικός κατακερματισμός

Με ευθύνη των δυνάμεων που κυριαρχούν στη ΓΣΕΕ, συνεχίστηκαν ο οργανωτικός κατακερματισμός του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος και η πολυδιάσπασή του στις δευτεροβάθμιες και πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Οι συνδικαλιστικές παρατάξεις των αστικών κομμάτων επικαλούνται την οργανωτική ενότητα μόνο όταν αυτή εξασφαλίζει την ενσωμάτωση των εργαζομένων και του ταξικού κινήματος, κατοχυρώνει και προωθεί την αποδοχή της θεωρίας των κοινών συμφερόντων εκμεταλλευτών και εργατών που υφίστανται την εκμετάλλευση. Όταν διαμορφώνονται συνθήκες, για να επιτευχθούν στοιχεία ενότητας των μισθωτών στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων, τότε και με οργανωτικές παρεμβάσεις, στήνοντας νέες οργανώσεις σε πρωτοβάθμιο και δευτεροβάθμιο επίπεδο, επιδιώκουν τον κατακερματισμό. Αυτό το φαινόμενο αποτελεί συνέχεια του παλιού συντεχνιακού κατακερματισμού κι επιλογή, ώστε να δημιουργούνται οργανώσεις για τη διαμόρφωση ευνοϊκών συσχετισμών για τις εργοδοτικές δυνάμεις, τη διάσπαση της ενότητας των εργαζομένων, πρόσθετα εμπόδια στην ανάπτυξη της αντικαπιταλιστικής γραμμής πάλης. Σε αυτό το πλαίσιο, αξιοποιούνται και οι ατομικές και επιχειρησιακές συμβάσεις.

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ - ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το ΚΚΕ συνέβαλε καθοριστικά ώστε ένα σημαντικό τμήμα της εργατικής τάξης να αντιστέκεται και να δείχνει εξαιρετικά στοιχεία αντοχής, κράτησε ζωντανή την αξία της αγωνιστικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, συγκρότησε δυνάμεις, ανασύνταξε συνδικάτα, διαπαιδαγόησε μια νέα γενιά αγωνιστών με γραμμή ενάντια στους καπιταλιστές, στο κράτος και τους μηχανισμούς του, στις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες τους.

Η δράση αυτή του ΚΚΕ συντέλεσε, ειδικότερα τα χρόνια της προηγούμενης καπιταλιστικής κρίσης, ώστε η κατάσταση υποχώρησης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος να μην είναι καθολική.

Έχουμε συγκεντρώσει σημαντική θετική και αρνητική πείρα στην επεξεργασία της τακτικής μας, έχουμε διαμορφώσει μια κρίσιμη ιδεολογική - πολιτική και οργανωτική υποδομή ως Κόμμα και δύναμη μέσα στο κίνημα, για να δώσουμε τη μάχη να αμβλύνουμε και να αλλάζουμε τη σημερινή κατάσταση στην κατεύθυνση ενίσχυσης της ενότητας της εργατικής τάξης, του ταξικού προσανατολισμού της για την εργατική - λαϊκή αντεπίθεση, για να ηγηθεί στην κοινωνική συμμαχία σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

Χωρίς να υποτιμάμε τους αντικειμενικούς παράγοντες που έχουν συμβάλει στην απομάκρυνση τμημάτων της εργατικής τάξης από τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση με ταξικό προσανατολισμό, είναι στοιχείο

ισχυροποίησης του ΚΚΕ να ανεβάζουμε τις απαιτήσεις μας για την ικανότητα δράσης μας, αντιμετωπίζοντας συνεχώς την πίεση που ασκεί ο αρνητικός συσχετισμός προς την ενσωμάτωση, αλλά και τον υποκειμενισμό ότι η παρέμβαση του Κόμματος είναι ο μοναδικός παράγοντας για την ανατροπή αυτού του αρνητικού συσχετισμού.

Προσδιορίζουμε το βασικό περιεχόμενο της ανασύνταξης του εργατικού κινήματος ως την προετοιμασία και ανάπτυξη της ικανότητας δράσης του να αντιπαρατεθεί με αποφασιστικότητα και αποτελεσματικότητα, σε συμμαχία με τα λαϊκά τμήματα των αυτοαπασχολούμενων της πόλης και της υπαίθρου που παλεύουν για την επιβίωσή τους, ενάντια στην ενιαία επεξεργασμένη στρατηγική του κεφαλαίου και της καπιταλιστικής εξουσίας. Η δράση μας να αντιστοιχίζεται με το στρατηγικής σημασίας καθήκον της ανασύνταξης.

Δουλεύουμε μέσα στην εργατική τάξη και το συνδικαλιστικό της κίνημα με σταθερότητα σε όλους τους κλάδους και σε τοπικό επίπεδο συνοικίας, δήμου, πόλης, χωριού, έχοντας πάντα ολοκληρωμένο σχέδιο οργάνωσης και κινητοποίησης εργατικών - λαϊκών μαζών, λειτουργίας και δράσης των συνδικαλιστικών οργανώσεων, ίδρυσης νέων, αλλαγής συσχετισμού σε συνδικάτα, ώστε να μετράμε βήματα, αποτελέσματα, στην πορεία να κάνουμε διορθώσεις, όπου χρειάζεται.

Κρίσιμο ζήτημα είναι η ενιαία αντίληψη στο εξής ζήτημα: «Το Κομμουνιστικό Κόμμα δρα και αυτοτελώς, και στο κίνημα». Αυτό το στοιχείο της δράσης μας, που πηγάζει από το γεγονός ότι το ίδιο το Κομμουνιστικό Κόμμα είναι η ανώτερη, συνειδητή μορφή έκφρασης του εργατικού κινήματος, δεν πρέπει να εμφανίζεται ως δύο καθήκοντα ή να διαχωρίζεται απόλυτα η συνδικαλιστική από την κομματική - πολιτική δουλειά ή να ταυτίζεται. Δίνουμε βάρος στην καθοδηγητική βοήθεια ώστε να ξεπεραστούν προβλήματα στο πώς κατανοείται στην πράξη η σχέση του Κόμματος με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτά γίνονται πιο σύνθετα σε συνθήκες υποχώρησης του κινήματος, που θα μας στερούν μεγαλύτερη δυναμική στη δράση μας και, παράλληλα, δεν διαμορφώνουν πιο ευνοϊκές προϋποθέσεις για την κομματική οικοδόμηση, βασικό παράγοντα για την άνοδο του εργατικού κινήματος.

Για τη διαμόρφωση διεκδικητικού πλαισίου πάλης στις εργατικές - συνδικαλιστικές οργανώσεις

Αστικά και ομορτοουνιστικά κόμματα, δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού προβάλλουν το σύνθημα της «παραγωγικής ανασυγκρότησης» στο πλαίσιο πολυποικίλων προγραμμάτων. Στην πραγματικότητα είναι μια έκφραση της καπιταλιστικής ανάκαμψης με αλλαγή του «παραγωγικού μοντέλου». Σήμερα προβάλλεται η «πράσινη μετάβαση», με πρόσχημα την αντιμετώπιση της «κλιματικής αλλαγής». Πρόκειται για στόχους πάλης στο κίνημα, οι οποίοι αξιοποιούνται για τον εγκλωβισμό σε διάφορες εκδοχές της αστικής πολιτικής.

Η ΓΣΕΕ και μεγάλες Ομοσπονδίες του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού προβάλλουν ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο εξειδίκευσης των στρατηγικών κατευθύνσεων του κεφαλαίου, συμπληρωματικό και σε ορισμένες περιπτώσεις πιο εξειδικευμένο από το «Σχέδιο Πισσαρίδη», αναπαράγοντας αυταπάτες ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη μπορεί να είναι

επωφελής και για τους εργοδότες, και για τους εργαζόμενους.

Οι δύο δρόμοι ανάπτυξης, ή για το κεφάλαιο ή για τον λαό, θα είναι η βασική γραμμή αντιπαράθεσης και το επόμενο διάστημα στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, βρίσκοντας την έκφρασή της σε κάθε κλάδο. Με επίκεντρο τους κλάδους στρατηγικής σημασίας, απαιτείται μια πιο σταθερή, επίμονη, σχεδιασμένη δράση κατά κλάδο, με εξειδικευμένη γραμμή κατά χώρο και σωματείο, με στόχο τη συσπείρωση δυνάμεων, την αλλαγή του συσχετισμού και την οικοδόμηση γερών Κομματικών Οργανώσεων.

Σε κάθε περίπτωση, επιβεβαιώνεται ότι απαιτείται ανώτερη ιδεολογική - πολιτική και οργανωτική δουλειά στο Κόμμα και συνεχής επεξεργασία της ιδεολογικής - πολιτικής πάλης μέσα στις γραμμές του κινήματος, ενάντια στις αστικές πολιτικές δυνάμεις, στην εργοδοσία, στο κράτος, συνολικά στη στρατηγική του κεφαλαίου, αλλά και στον οπορτουνισμό. Με την ένταση της ιδεολογικής - πολιτικής δουλειάς και την ανάπτυξη της ικανότητας των κομμουνιστών να εξειδικεύουν στο κάθε κίνημα ανά χώρο, κλάδο κ.λπ., μπορεί να προωθείται η οργάνωση, η συσπείρωση και η διαφώτιση των εργαζομένων, η άνοδος της πολιτικής επιρροής του ΚΚΕ μέσα στην εργατική τάξη, καθοριστικός παράγοντας για τη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης, την άνοδο της ταξικής πολιτικής δράσης των εργαζομένων, που θα θέσει το θέμα ριζικών ανατροπών στο επίπεδο της εξουσίας.

Με το κίνημα σε υποχώρηση και την επίθεση της αστικής τάξης να δυναμώνει, η προσπάθεια για την οργάνωση της πάλης, τη διαμόρφωση αιτημάτων και διεκδικήσεων απαιτεί συνεχή μελέτη, ζωντανή επαφή με τους χώρους δουλειάς και αναγκαίες προσαρμογές, τέτοιες που να αποκαλύπτουν τους σχεδιασμούς του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος και να αξιοποιούν την παραμικρή δυνατότητα που εμφανίζεται, για να συσπειρώνονται εργαζόμενοι, να ενώνονται και να βγαίνουν στον συλλογικό αγώνα. Θέτουμε στο επίκεντρο τον στόχο να γίνει η πρωτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση αξιόμαχο όργανο πάλης των εργαζομένων, όπλο για να δυναμώσει η οργάνωση της εργατικής τάξης, η αγωνιστική της στάση για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων της ως μια από τις προϋποθέσεις για να στραφεί ο αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο και την εξουσία του, σε συνδυασμό με την επίδραση των κομμουνιστικών ιδεών, αλλά και τις γενικότερες εξελίξεις που θα καθορίσουν την έκβαση της ταξικής πάλης.

Στη φάση που βρισκόμαστε είναι ανάγκη να περάσει ως καθοδηγητικός προσανατολισμός ότι για τη διαμόρφωση των διεκδικητικών πλαισίων απαιτείται να διεισδύσουμε βαθιά μέσα στην εργατική τάξη, στη σημερινή κατάστασή της, στις ανάγκες της, στα προβλήματά της, χωρίς να ενσωματωθούμε ούτε να αφομοιωθούμε, υπολογίζοντας παντού το επίπεδο, την πείρα στον κλάδο και τον χώρο δουλειάς. Σε αρκετές περιπτώσεις η διαπάλη για να μην εγκλωβιστούν οι εργάτες στη μία ή στην άλλη εκδοχή συμφερόντων του κεφαλαίου απαιτεί την κατάλληλη επεξεργασία πιο προωθημένου πλαισίου πάλης, όπως, π.χ., στο λιμάνι του Πειραιά με αιτήματα που στηρίζουν το σύνθημα «λιμάνι - λαϊκή περιουσία» και την κατεύθυνση της πάλης που απαιτείται για να γίνει πραγματικότητα.

Πρωτοστατούμε στην οργάνωση του αγώνα της εργατικής τάξης, ως προϋπόθεση για να επικοινωνούμε, για να διαμορφώνουμε τις διεκδικήσεις μαζί με τους ίδιους τους εργαζόμενους, που αποτελεί στοιχείο αγωνι-

στικής διαπαιδαγώγησης και για να την μπολιάσουμε με την ανάγκη της διεκδίκησης όλων των αναγκών και δικαιωμάτων της. Ειδικά στη σημερινή κατάσταση, υπάρχουν μεγάλα και οξυμένα προβλήματα των εργαζομένων σε κάθε χώρο δουλειάς και κλάδο. Υπάρχουν χώροι δουλειάς και κλάδοι με πολύ χαμηλούς μισθούς, απληρωσιά, ελαστικά ωράρια κλπ., αλλά και άλλοι χώροι και κλάδοι που τα προβλήματα εμφανίζονται με άλλη μορφή. Ταυτόχρονα, τα προβλήματα των εργαζομένων δεν καθορίζονται αποκλειστικά και μόνο από το επίπεδο του μισθού, αλλά και από τη γενικότερη πολιτική, για την Κοινωνική Ασφάλιση, την Υγεία, την Παιδεία κ.ο.κ. Ούτε καθορίζονται μόνο από την πολιτική του ξεχωριστού καπιταλιστή. Ο εργάτης ή η εργάτρια είναι «αντικείμενο» εκμετάλλευσης από ολόκληρη την αστική τάξη.

Έχουμε επίγνωση ότι το πλαίσιο πάλης για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών δεν υιοθετείται μια κι έξω από την αρχή απ' όλα τα σωματεία, από τους εργαζόμενους, μιας και κάθε τμήμα της εργατικής τάξης αντικειμενικά επηρεάζεται πρώτα απ' όλα από την κατάσταση που ζει στον χώρο δουλειάς του, στον κλάδο του. Με αποφασιστικότητα να ξεπεράσουμε το να απευθυνόμαστε με γενικόλογα συνθήματα ή να περιορίζουμε τη δική μας παρέμβαση στα όρια που θέτει ο αρνητικός συσχετισμός μέσα στο κίνημα ή σε μια κινητοποίηση, χωρίς να έχουμε αυταπάτες για το τι παραχωρήσεις ή υποχωρήσεις μπορούν να γίνουν στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Ωστόσο, δεν μπορούν να μπαίνουν προκαταβολικά στενά όρια στην εξελισσόμενη ταξική πάλη.

Η άνοδος του βαθμού οργάνωσης της εργατικής τάξης είναι αποτέλεσμα συνδυασμού πολλών παραγόντων, με αποφασιστικής σημασίας την παρέμβαση του Κόμματος και την εμβέλεια της ιδεολογίας και πολιτικής του. Η απουσία από την πάλη είναι πρόσφορο έδαφος για πτοπάθεια, ενώ η συμμετοχή διαμορφώνει προϋποθέσεις αγωνιστικής πείρας, δίνει αυτοπεποίθηση.

Ιδιαίτερα ο αγώνας ενάντια στις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, με όλη την αντιδραστική ποικιλία τους, αντικειμενικά εξελίσσεται σε αντιπαράθε-

ση με μια στρατηγική επιλογή του κεφαλαίου, η οποία προωθείται με διαβαθμίσεις σε όλους τους κλάδους ως γενική τάση. Αποτελεί πεδίο αντιπαράθεσης που με την παρέμβαση των κομμουνιστών μπορεί να στερεώνει γενικότερα συμπεράσματα για το σύστημα της εκμετάλλευσης, για το πού πρέπει να στρέψει τα βέλη του το κίνημα.

Η διεκδίκηση της αύξησης του μεροκάματου, του μισθού, η υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Έργασίας, η διεκδίκηση σταθερού ωραρίου, η κατάργηση υπερωριών, η μείωση του εργασιμου χρόνου είναι ζωτικά αιτήματα που συγκρούονται με την καρδιά των αστικών μεταρρυθμίσεων, ενώ, ταυτόχρονα, οι συνολικές ανάγκες της εργατικής - λαϊκής οικογένειας είναι η γραμμή συσπείρωσης, ενδυνάμωσης της πάλης, αντιπαράθεσης με τη στρατηγική του κεφαλαίου. Είναι ταξικές διεκδικήσεις που μπορεί να οδηγήσουν σε άνοδο της πάλης, στη βελτίωση της οργάνωσης, με την προϋπόθεση να τις επεξεργαζόμαστε σωστά, όχι μηχανιστικά, αλλά παίρνοντας υπόψη όλους τους παράγοντες, στα πλαίσια πάλης μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Δουλεύουμε με την πεποίθηση ότι η άνοδος της ταξικής πάλης και της ανασύνταξης μπορεί και να δώσει κάποιες άμεσες κατακτήσεις στον έναν ή τον άλλο βαθμό. Αξιοποιούμε την πείρα της πάλης και τις όποιες κατακτήσεις, για να συνειδητοποιεί η εργατική τάξη την ανάγκη ριζικών ανατροπών.

Δυναμώνουμε ως Κόμμα την ιδεολογική - πολιτική παρέμβαση ώστε να μπολιάζεται το κίνημα με το πλαίσιο για τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής - λαϊκής οικογένειας. Οι σύγχρονες ανάγκες αφορούν όλες τις πτυχές της ζωής (μισθούς, συνθήκες δουλειάς, υγεία, παιδεία, κατοικία, ελεύθερο χρόνο, ψυχαγωγία, διακοπές, αξιοποίηση νέων τεχνολογιών για τον άνθρωπο κ.ά.). Παίρνουμε υπόψη ότι η κοινωνική συνείδηση διαμορφώνεται και από ζητήματα που θέτει το αστικό πολιτικό σύστημα, όπως ο ατομικός δικαιωματισμός, οι ανορθολογικές θεωρίες περί «κοινωνικού φύλου» κ.λπ. Όλα αυτά είναι ζητήματα που αφορούν και το εργατικό - λαϊκό κίνημα, με απήκηση ιδιαίτερα σε νεότερες ηλικίες. Η προβολή όλων των σύγχρονων αναγκών δίνει τη δυνατότητα να δυναμώνει η απαιτητικότητα, να προσανατολίζεται η πάλη ενάντια στις πραγματικές αιτίες, δείχνοντας τα όρια του καπιταλιστικού συστήματος, φωτίζοντας τις δυνατότητες και τους όρους για να ικανοποιηθούν. Επιδιώκουμε αυτό να γίνει υπόθεση της εργατικής τάξης και των άλλων σύμμαχων κοινωνικών δυνάμεων. Οπωσδήποτε, η υιοθέτησή του δεν θα γίνεται μια κι έξω. Θα υιοθετούνται αιχμές, θα κλιμακώνεται, θα υπάρχουν και πισωγυρίσματα ανάλογα με την πορεία της ταξικής πάλης. Η συνολική διεκδίκησή του θα γίνεται στην πορεία της ταξικής πάλης, πιο εμφανούς βελτίωσης του συσχετισμού της πολιτικής πάλης, κλονισμού της αστικής εξουσίας και, οπωσδήποτε, σε συνθήκες επαναστατικής ανόδου. Η ικανοποίηση των συνεχώς διευρυνόμενων σύγχρονων κοινωνικών αναγκών είναι ζήτημα της επαναστατικής εργατικής εξουσίας και της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής οικοδόμησης.

Οι νέες ανατροπές στα εργασιακά δικαιώματα και στον νόμο για τα συνδικάτα, που ψηφίστηκαν παραμονές του 21ου Συνεδρίου, απαιτούν να επικαιροποιήσουμε τους στόχους για σημαντικά μέτωπα πάλης, στο ζήτημα του μισθού και των ΣΣΕ, στην τηλεργασία, στη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα, στα ζητήματα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, στις ελαστικές σχέσεις, στις

συμβάσεις ορισμένου χρόνου και τα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας στο Δημόσιο, στον κατώτερο μισθό, στην αποκάλυψη των στόχων της παραπέρα ιδιωτικοποίησης μεγάλων παραγωγικών μονάδων. Να εντάξουμε την πάλη για την αντιμετώπιση οξυμένων προβλημάτων σε επιχειρήσεις και κλάδους, στον γενικότερο αγώνα για τα δικαιώματα των εργαζομένων και των λαϊκών τμημάτων των μεσαίων στρωμάτων.

Η παρέμβασή μας και η πρωτοβουλία μας στην κατεύθυνση να αναπτύξουν τα συνδικάτα τέτοιους αγώνες δεν είναι εύκολο μέτωπο πάλης, δεν εξασφαλίζει βέβαια κλιμάκωση. Έχει διαμορφωθεί μια νέα κατάσταση. Αυξάνεται ο αριθμός νέων ανθρώπων, οι οποίοι εργάζονται χωρίς να έχουν γνωρίσει ΣΣΕ και άλλα δικαιώματα προηγούμενων γενειών και αποτελεί την πλειοψηφία. Κατά κανόνα, το ύψος και οι τρόποι αμοιβής εδράζονται σε μια πανσπερμία ευέλικτων εργασιακών σχέσεων, οι ατομικές συμβάσεις κυριαρχούν.

Στα ζητήματα προσανατολισμού κι εξειδίκευσης του πλαισίου πάλης χρειάζεται να επιμείνουν τα καθοδηγητικά Όργανα, τα Τμήματα της ΚΕ και οι Κομματικές Ομάδες και για συγκεκριμένα τμήματα της εργατικής τάξης, όπως οι γυναίκες, οι μετανάστες, η νέα βάρδια των εργαζομένων και της μαθητείας - κατάρτισης, ώστε να ανέβουν πιο αποφασιστικά η οργάνωση και η συμμετοχή αυτών των τμημάτων στα συνδικάτα, αλλά και η ανάδειξη συνδικαλιστικών στελεχών, ειδικά γυναικών και μεταναστών, δηλαδή σε κρίσιμους τομείς όπου υστερούμε. Αντίστοιχα σε άλλα προβλήματα που αφορούν το σύνολο των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, όπως είναι η Κοινωνική Ασφάλιση, το μεγάλο μέτωπο της Υγείας. Να δώσουμε συνέχεια στο μεγάλο αυτό θέμα που ανοίξαμε πριν από την πανδημία, αλλά και κατά την εκδήλωσή της, για την προστασία της υγείας και ασφάλειας στους χώρους εργασίας, για την κατάσταση του συστήματος Υγείας, των διεκδικήσεων για το Δημόσιο Νοσοκομειακό Σύστημα Υγείας και την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ). Να συνεχιστεί η προσπάθεια να αναπτύσσονται κινητοποιήσεις που μπορούν να συμβάλουν στην αλλαγή συσχετισμού σε σωματεία σε μεγάλες δημόσιες μονάδες Υγείας, στην Ομοσπονδία Νοσοκομειακών Γιατρών, αλλά και να συντονιστούν εργατικά σωματεία, δυνάμεις στους ΕΒΕ, Σύλλογοι της ΟΓΕ, Αγροτικοί Σύλλογοι.

Για τον σχεδιασμό ολοκληρωμένης παρέμβασης στην εργατική τάξη

Η συγκεντρωμένη θετική και αρνητική πείρα επιβεβαιώνει τη σημασία της ολοκληρωμένης παρέμβασης των δυνάμεών μας που περιλαμβάνει κατάλληλα επεξεργασμένο πλαίσιο πάλης, εύστοχη διαπάλη με την επίδραση των αστικών και οπορτουνοιστικών δυνάμεων στο κίνημα και αυτοτελή ιδεολογική - πολιτική δράση του Κόμματος. Η συνδυασμένη εκπλήρωση αυτών των καθηκόντων, που δεν ταυτίζονται και το καθένα απαιτεί συγκεκριμένο σχεδιασμό και επεξεργασία, είναι απαραίτητη για τη διεύρυνση συσπείρωσης εργατικών - λαϊκών δυνάμεων στον αγώνα σύγκρουσης με τη στρατηγική του κεφαλαίου.

Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες ενός εξαιρετικά αρνητικού συσχετισμού δυνάμεων, απομαζικοποίησης των σωματείων και συντηρητικοποίησης, η αναβάθμιση της ικανότητας παρέμβασης των δυνάμεών μας

στο κίνημα είναι σύνθετο και απαιτητικό καθήκον. Απαιτεί ένα ορισμένο επίπεδο θεωρητικό, ιδεολογικό, πολιτικό και καλή παρακολούθηση των εξελίξεων, γνώση των προβλημάτων και επεξεργασία των επιχειρημάτων που αναδεικνύουν τις αιτίες τους. Τα συνδικάτα αποτελούνται από εργάτες και εργάτριες με διαφορετικό βαθμό ταξικής συνειδητοποίησης, με διαφορετική συνδικαλιστική πείρα και δράση, ενώ απ' τη φύση της η συνδικαλιστική πάλη περιστρέφεται γύρω απ' τους όρους πώλησης της εργατικής δύναμης. Εκτός από την αυτοτελή και απευθείας επαφή του Κόμματος, απαιτείται η παρέμβαση των κομμουνιστών στα όργανα και στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος, ώστε τα συνδικάτα να βαδίσουν στον δρόμο της αντιμονοπωλιακής - αντικαπιταλιστικής πάλης.

Αποτελεί σημαντικό πρόβλημα της καθοδηγητικής δουλειάς των Οργάνων η αφομοίωση, αξιοποίηση και εξειδίκευση των επεξεργασιών μας, ώστε η παρέμβασή μας απ' τη μια να μην αποτελεί μια μηχανιστική μεταφορά της κεντρικής κομματικής προπαγάνδας και απ' την άλλη να μην περιορίζεται στην επανάληψη των αιτημάτων του πλαισίου πάλης που προτείνουμε σε κάθε φάση ενός αγώνα. Να φωτίζει τις μεγάλες δυνατότητες να ικανοποιηθούν οι αυξανόμενες λαϊκές ανάγκες, ώστε να συμβάλλει στην άνοδο της απαιτητικότητας και της μαχητικότητας για την ικανοποίησή τους. Αυτή η προσπάθεια να ενισχύεται με τη συστηματική κομματική δουλειά για την υπεράσπιση του σοσιαλισμού.

Απαιτείται καθοδηγητική προσπάθεια, ώστε να αυξάνεται η ικανότητα των δυνάμεών μας να φωτίζουν τα κριτήρια επιλογής των αιτημάτων, να αποκαλύπτουν τον μηχανισμό της εκμετάλλευσης, να αναδεικνύουν τις προϋποθέσεις αντίστασης και αντεπίθεσης ενάντια στη στρατηγική του κεφαλαίου. Η παρέμβασή μας να σηματοδεύει τεκμηριωμένα τον πραγματικό ταξικό αντίπαλο και όχι μόνο την εκάστοτε κυβέρνηση, ώστε να συμβάλλει στην εδραίωση και στο βάθεμα του αντικαπιταλιστικού - αντιμονοπωλιακού προσανατολισμού του κινήματος. Να καλλιεργεί την ανάγκη διεύρυνσης του αγώνα για ευρύτερα δικαιώματα και ανάγκες, για σύνθεση διαφορετικών μετώπων, ώστε να δίνει ώθηση στην κλιμάκωση της πάλης, στον συντονισμό σε τοπικό, κλαδικό και πανελλαδικό επίπεδο. Οπωσδήποτε προκύπτει η ανάγκη άμεσης απάντησης, με βάση την επικαιρότητα, αλλά να μη διστάζουμε να ανοίγουμε ζητήματα που αποσιωπώνται ή δεν φαίνεται να ενδιαφέρουν άμεσα κι έντονα τους εργαζόμενους.

Η εύστοχη διαπάλη για την αντιμετώπιση, στον βαθμό του δυνατού, της αστικής και της ομορτυνιστικής επίδρασης στο κίνημα έχει ιδιαίτερη σημασία στις σημερινές συνθήκες που η κυβέρνηση της ΝΔ δίνει εκ νέου τη δυνατότητα στον ΣΥΡΙΖΑ και σε άλλα κόμματα να καλλιεργούν αυταπάτες σχετικά με τη δυνατότητα φιλολαϊκής διαχείρισης από μια «προοδευτική αριστερή» αστική κυβέρνηση ή οι αυταπάτες να πυροδοτούνται από τον φόβο της σύγκρουσης.

Η επίμονη καθοδηγητική δουλειά για να αντιμετωπιστούν κενά και ελλείψεις στην αφομοίωση βασικών ιδεολογικών - πολιτικών θέσεων και επεξεργασιών, να ξεπεραστούν δυσκολίες εξειδίκευσης κατά κλάδο και χώρο δουλειάς, είναι αποφασιστικός παράγοντας για τη διεύρυνση και το βάθεμα των δεσμών μας στην εργατική τάξη. Παίζει καθοριστικό ρόλο τόσο για τη διασφάλιση της μαχητικής συμπόρευσης πρωτοπόρων εργατικών - λαϊκών δυνάμεων όσο και για την αποτελεσματική προσέγ-

γιση εργαζομένων με εμπεδωμένες φιλελεύθερες, σοσιαλδημοκρατικές και ομορτωτιστικές αντιλήψεις. Συμβάλλει στην αποτελεσματικότητα της προσπάθειας να διαμορφωθούν όροι οργάνωσης και συμμετοχής στο συνδικαλιστικό κίνημα, σε απαθείς, απογοητευμένες, αδρανοποιημένες λαϊκές μάζες. Συμβάλλει, επίσης, στη θωράκιση της αντοχής των κομματικών δυνάμεων μπροστά στην πίεση για άμεσα θεαματικά αποτελέσματα, στην κατανόηση του μακρόχρονου χαρακτήρα, των αντικειμενικών δυσκολιών και των απαιτήσεων της ιδεολογικής - πολιτικής πάλης στις γραμμές του κινήματος.

Η συγκεντρωμένη πείρα που έχουμε δείχνει επίσης ότι είναι πολύ σημαντικό το Κόμμα, με τη δράση των στελεχών και μελών του, να έχει την πρωτοβουλία όχι μόνο στην ανάδειξη ζητημάτων αλλά και στη μαζική παρέμβαση μέσα στους εργαζόμενους, για να βάζει από την αρχή σε σωστή βάση τα αιτήματα, σχέδιο και προσανατολισμό, ανεξάρτητα από τη διάσταση που θα πάρουν. Η καθοδηγητική βοήθεια να ενθαρρύνει την πρωτοβουλία από τα κάτω, το στοιχείο της καλής γνώσης της κατάστασης σε κάθε χώρο, χωρίς να υποτιμούμε κανένα πρόβλημα, το οποίο μπορεί να γίνει η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι κάθε φορά, ώστε με αμεσότητα να αναπτύσσεται δράση εκεί όπου οξύνεται η κατάσταση. Ιδιαίτερα, απαιτείται διαρκής ετοιμότητα για παρεμβάσεις πάνω σε προβλήματα που δημιουργούνται από τη γενικότερη πολιτική κατάσταση, όπως πρόσφατα με την πανδημία. Σε τέτοιες περιπτώσεις μπορούν να υπάρχουν και κάποια άμεσα αποτελέσματα σε αγώνες, κυρίως στην άνοδο της ταξικής πολιτικής συνειδητοποίησης.

Όταν διαμορφώνονται όροι μικρότερης ή μεγαλύτερης κινητοποίησης γύρω από οξυμένα προβλήματα, τα μέλη του Κόμματος πρωτοστατούν και παρεμβαίνουν, ακόμα και όταν αναπτύσσονται από φορείς και συσπειρώσεις όπου εμείς δεν έχουμε πλειοψηφία ή δεν έχουμε εκπροσώπους. Με συλλογικό τρόπο και συγκεκριμένα εξετάζουμε κάθε φορά τη μορφή και την κλιμάκωση της παρέμβασής μας. Αυτό αφορά και τη στάση μας σε κινητοποιήσεις που κρίνουμε απαραίτητες, σε απεργιακές συγκεντρώσεις κλάδων που οργανώνονται από Ομοσπονδίες και πολύ περισσότερο από πρωτοβάθμια σωματεία, ώστε οι κομμουνιστές με τους οπαδούς και τους συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ να παρεμβαίνουν, συμμετέχοντας στο μπλοκ των σωματείων τους.

Σε τέτοια ζητήματα πρακτικής έκφρασης της γραμμής μας στο κίνημα είναι λάθος ο εγκλωβισμός σε σχηματοποιήσεις, όπου ο διαχωρισμός κρίνεται και στον τόπο και τον χρόνο μιας συγκέντρωσης, χωρίς αυτό φυσικά να μας οδηγεί στην αντίθετη σχηματοποίηση και να καταντά η κινητοποίηση «σούπα», χάριν μιας άμορφης και με αποπροσανατολιστική γραμμή «ενότητας».

Τα ζητήματα της έντασης της κρατικής καταστολής, της εργοδοτικής τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς, της επίθεσης στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στα δικαιώματα των προσφύγων και των μεταναστών, δεν τα αντιμετωπίζουμε ξεκομμένα από τη συνολική αντιδραστικοποίηση του συστήματος και τη συνολική πολιτική υλοποίηση των στρατηγικών στόχων του κεφαλαίου, είναι συμπλήρωμά τους. Γι' αυτό θεωρούμε ότι είναι ζητήματα που πρέπει να μπουν στην προμετωπίδα της πάλης του ταξικά προσανατολισμένου εργατικού κινήματος, της κοινωνικής συμμαχίας.

Ο αγώνας αυτός πρέπει να ενισχύει τον συνολικό αντικαπιταλιστικό -

αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό της πάλης, την ανάδειξη της ταξικής ουσίας της αστικής δημοκρατίας, κόντρα σε λογικές που αποσπούν την καταστολή από τον χαρακτήρα του αστικού κράτους ενισχύοντας τα κάλπικα διλήμματα «πρόοδος - συντήρηση» και διευκολύνοντας αυταπάτες της σοσιαλδημοκρατικής διακυβέρνησης. Στον αγώνα αυτό έχουν θέση όλοι και όλες. Η υπεράσπιση των εργατικών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στηρίζεται στην οργανωμένη απειθαρχία, στην πάλη για ακύρωση στην πράξη των αντιδραστικών νόμων και στην αποκάλυψη του ρόλου όλων των αστικών κυβερνήσεων που τους διατήρησαν και τους επεξέτειναν κατά τη διάρκεια της δικής τους θητείας (ΣΥΡΙΖΑ 2015 - 2019, ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ παλιότερα), ενώ η Ελληνική Λύση ούτως ή άλλως έχει στην προμετωπίδα της την ένταση της καταστολής.

Έχουμε τη δυνατότητα και είναι απαραίτητο να εκτιμάμε έγκαιρα και αντικειμενικά τις διαθέσεις των μαζών, να παρεμβαίνουμε σχεδιασμένα και οργανωμένα ως πρωτοπορία στο περιεχόμενο, στην κατεύθυνση, στις μορφές οργάνωσης και πάλης, πρωτοστατώντας σε μαζικές συλλογικές διαδικασίες του κινήματος, με προσοχή κι ευελιξία στη διεύρυνση, χωρίς να ατονεί το στοιχείο της επαγρύπνησης, της διαπάλης, ιδεολογικής και πολιτικής.

Κρίσιμο στοιχείο της ανασύνταξης είναι η πορεία του ΠΑΜΕ και η διεύρυνση των συνδικαλιστικών οργανώσεων που συσπειρώνει

Η δημιουργία και η δράση του ΠΑΜΕ όλα αυτά τα χρόνια αποδείχτηκε απόφαση μεγάλης σημασίας. Ιδρύθηκε με πρωτοβουλία των κομμουνιστών που αναπτύσσουν πρωτοπόρα δράση στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα και αποτελεί ταξική συσπείρωση Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, σωματείων και συνδικαλιστών με γραμμή πάλης σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, μια μεγάλη κατάκτηση του κινήματος.

Η εξέλιξη της πορείας και της εμβέλειάς του είναι σημαντική. Έχει γίνει σημείο αναφοράς, εκφράζει την αναγκαιότητα της ανασύνταξης και αντεπίθεσης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, της ύπαρξης διακριτού ταξικού πόλου σε διαπάλη με τον εργοδοτικό - κυβερνητικό συνδικαλισμό και τη γραμμή του οπορτουνιστικού ρεύματος.

Σήμερα στο ΠΑΜΕ συσπειρώνονται 335 πρωτοβάθμια σωματεία, 25 δευτεροβάθμια (9 Ομοσπονδίες και 16 Εργατικά Κέντρα). Αυτή, όμως, η θετική πορεία δεν πρέπει να δημιουργεί κανέναν εφησυχασμό, γιατί δεν αναιρεί την απομαζικοποίηση συνδικάτων και τα προβλήματα στη λειτουργία και τη δράση τους.

Είναι ευθύνη των στελεχών και των μελών του ΚΚΕ που εκλέγονται στα όργανα και δρουν στις συνδικαλιστικές οργανώσεις της εργατικής τάξης να ενισχύεται ο ρόλος και η μαζικότητα των ίδιων των σωματείων που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ, για να κατοχυρώνεται και να διευρύνεται ως ταξική συσπείρωση στο συνδικαλιστικό κίνημα που δρα με όρους συλλογικών μαζικών διαδικασιών, με την ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων και δεν περιορίζεται στα ασφυκτικά πλαίσια που επιβάλλει ο κρατικός έλεγχος της μαζικής δράσης. Να εξασφαλίζεται η λειτουργία και η δράση των σωματείων και μέσα από τη δική μας δράση να ωριμάζει στις γραμμές τους και να επιβεβαιώνεται η συσπείρωσή τους στο ΠΑΜΕ, να

βαθαίνει η συμφωνία με τη γραμμή πάλης σε αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό.

Πρέπει να παίρνουμε υπόψη, να μην υποτιμούμε το γεγονός, ότι στο σύνολο των μελών ενός σωματείου που έχει πάρει συλλογική απόφαση συμμετοχής στο ΠΑΜΕ υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και φυσικά διαφωνίες, προκαταλήψεις, συγχύσεις. Ακόμα κι εκεί όπου πλειοψηφική ή πρώτη δύναμη αποτελούν οι κομμουνιστές, δεν είναι σωστό να ερμηνεύεται ως συνολική συμφωνία με το πλαίσιο και τη γραμμή του ΠΑΜΕ, ακόμα και αν στο καταστατικό του σωματείου αναγνωρίζεται η αρχή της ταξικής πάλης και γίνεται αποδεκτός ως διακηρυκτικός στόχος η κατάργηση της εκμετάλλευσης.

Η δουλειά των κομμουνιστών για την επεξεργασία των θέσεων και των συνθημάτων σε κάθε κλάδο, σε κάθε σωματείο, για τη διαμόρφωση των κατάλληλων αιτημάτων κι επιχειρημάτων, του πλαισίου πάλης, ο σχεδιασμός δράσης, η επιλογή των κατάλληλων μορφών πάλης είναι αναγκαία και μέσα στα σωματεία που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ. Έχει ακόμα μεγαλύτερες απαιτήσεις σε σωματεία που δεν ανήκουν στο ΠΑΜΕ, σε συνδικαλιστικές οργανώσεις που οι κομμουνιστές είναι μειοψηφία ή δεν έχουν εκπροσώπους, πολύ περισσότερο σε εργασιακούς χώρους χωρίς συνδικαλιστική εκπροσώπηση. Να συνειδητοποιούμε και να διαχωρίζουμε την κριτική σε απόψεις των εργαζομένων από την κριτική στις ηγεσίες του κυβερνητικού - εργοδοτικού συνδικαλισμού ή και στη γραμμή οπορτουνιστικών δυνάμεων, γιατί στην πρώτη περίπτωση δεν απευθύνεται στον ταξικό αντίπαλο, αλλά σε εργάτες και εργάτριες που αντικειμενικά έχουν συμφέρον να συγκρουστούν με τους καπιταλιστές και το κράτος τους, να παλέψουν μαζί μας για την ανατροπή του καπιταλισμού.

Είκοσι δύο χρόνια από την ίδρυση του ΠΑΜΕ, είναι ανάγκη να δώσουμε συνέχεια με νέες πρωτοβουλίες, με στόχους και σχέδιο, κεντρικά και κατά κλάδο, να γινόμαστε ολοένα και πιο ικανοί μέσα από τη δράση στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, να συμβάλλουμε ώστε το ΠΑΜΕ να γίνει ο κύριος φορέας του, εκφράζοντας ευρύτερα τμήματα της εργατικής τάξης. Άρα, να διευρυνθεί με μάχες για την κατάκτηση πλειοψηφιών σε νέα σωματεία, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, με σχέδιο μαζικοποίησης σωματείων και ίδρυσης νέων, οργάνωσης νέων εργατικών μαζών, ενισχύοντας παραπέρα την επιρροή του, τραβώντας στην κοινή πάλη και σωματεία όπου δεν πλειοψηφούν οι κομμουνιστές. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την ιδεολογική - πολιτική παρέμβαση των κομμουνιστών στον χώρο δουλειάς, άνθρωπο τον άνθρωπο, ώστε σταθερά να κερδίζουμε τμήματα της εργατικής τάξης με την πολιτική του ΚΚΕ, απεγκλωβίζοντάς τα από την κυρίαρχη ιδεολογία και πολιτική.

Η κατανόηση αυτού του ζητήματος είναι όρος για να αντιμετωπιστεί ένας υπαρκτός κίνδυνος να υπάρξει εφησυχασμός και συμβιβασμός σε καθοδηγητικά Όργανα και Κομματικές Ομάδες, κάτω από το βάρος της υποχώρησης του κινήματος, για τα πολύ μικρά βήματα που γίνονται στη μαζικοποίηση των συνδικάτων και στη διεύρυνση του ΠΑΜΕ με νέα.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που συμμετέχουν στο ΠΑΜΕ ανέλαβαν πρωτοβουλίες που οδήγησαν σε κοινή δράση με άλλα σωματεία που δεν συμμετείχαν στο ΠΑΜΕ γύρω από μεγάλα μέτωπα πάλης, γεγονός που έδειξε νέες δυνατότητες. Συνολικά, σε όλες τις πρωτοβουλίες, περίπου 165 συνδικάτα που δεν συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ αποφάσισαν τη

συμμετοχή τους σε κοινή δράση. Ο αγωνιστικός συντονισμός έφτασε στο σημείο να πραγματοποιηθούν γενικές απεργίες 6 φορές τα τελευταία 3,5 χρόνια, με αποφάσεις σωματείων και δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, ξεπερνώντας την υπονομευτική και ανοιχτά απεργοσπαστική στάση της πλειοψηφίας στη διοίκηση της ΓΣΕΕ. Αυτή η προσπάθεια και η κοινή δράση με τις ριζοσπαστικές συσπειρώσεις στα κινήματα των αγροτών, ΕΒΕ, γυναικών, νεολαίας αποτελούν παράγοντα αφύπνισης, πίεσης στις συνδικαλιστικές οργανώσεις στις οποίες πλειοψηφούν δυνάμεις που αντιστρατεύονται ή δεν κατανοούν την ανάγκη του ταξικού προσανατολισμού του κινήματος.

Είναι αναγκαίο να συνεχιστεί η διατήρηση και διεύρυνση μιας στεφάνης σωματείων και άλλων συλλογικών φορέων γύρω από το ΠΑΜΕ (που δεν ανήκουν στο ΠΑΜΕ), μέσα από μαζικές διαδικασίες, με διαπάλη, με διαρκή προσπάθεια, με σχεδιασμό κατά κλάδο και περιοχή. Άλλοτε θα είναι περισσότερα, άλλοτε λιγότερα, επιδιώκοντας η κάθε πρωτοβουλία του ταξικού κινήματος να γίνεται αντικείμενο διαπάλης με τις άλλες δυνάμεις, να δημιουργεί ρήγματα.

Επιδιώκουμε με σχεδιασμένη δράση και συλλογικές αποφάσεις να συσπειρωθούν με το ΠΑΜΕ συνδικαλιστές και σωματεία. Να αποκαλύπτονται στους εργαζόμενους οι δυνάμεις που μπαίνουν εμπόδιο στην οργάνωση της πάλης τους ή που προσπαθούν να υποτάξουν το περιεχόμενο και τη διεξαγωγή της στα καπιταλιστικά συμφέροντα. Αυτός είναι ο πιο ουσιαστικός τρόπος για να βγάζουν οι εργαζόμενοι συμπεράσματα μέσα από την ίδια τους την πείρα, διαδικασία που βέβαια από μόνη της δεν αρκεί για την ωρίμανση επαναστατικής εργατικής συνείδησης, αλλά είναι μια σημαντική προϋπόθεση.

Η διαπάλη με την εργοδοτική, κυβερνητική γραμμή, αλλά και με την οπορτουνιστική στάση, να διεξάγεται με μαζικές διαδικασίες στο πρωτοβάθμιο σωματείο, κλαδικό κι επιχειρησιακό. Να μην υποχωρούμε μπροστά στις μεγάλες απαιτήσεις που έχουν οι μαζικές διαδικασίες των σωματείων (Γενικές Συνελεύσεις, συγκεντρώσεις, συσκέψεις), με τις οποίες και δικές μας δυνάμεις γίνονται πιο έμπειρες, πιο ικανές. Εδώ βρίσκεται το έδαφος αλλαγής της κατάστασης σε συνδικάτα και της εκπαίδευσης νέων δυνάμεων για το κίνημα.

Αυτός ο προσανατολισμός πρέπει να κατακτηθεί σε βάθος κι ενιαία από το σύνολο των καθοδηγητικών Οργάνων και των κεντρικών Κομματικών Ομάδων. Ανάλογο σχέδιο και προσανατολισμός να διαπεράσει όλες τις Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα όπου πλειοψηφούν οι δυνάμεις μας και τις αντίστοιχες Κομματικές Ομάδες.

Ο κυβερνητικός κι εργοδοτικός συνδικαλισμός, ο «κοινωνικός εταιρισμός», παρά την ανυποληψία της ΓΣΕΕ, κυριαρχεί στις βασικές Ομοσπονδίες και στα σωματεία στρατηγικών κλάδων (Ενέργεια, Τράπεζες, Μεταφορές, Τηλεπικοινωνίες), από τα οποία αντλεί και τη δύναμή του στη ΓΣΕΕ. Είναι στοιχείο που θα βαραίνει και θα εμποδίζει την ανασύνταξη και τα επόμενα χρόνια. Βέβαια, βαραίνουν και οι αντικειμενικές δυσκολίες, γιατί παρά την αλλαγή στη σύνθεση των χώρων και τις εργασιακές σχέσεις, τη μείωση των μόνιμων εργαζομένων που προσλαμβάνονταν από τις συνδικαλιστικές παρατάξεις των κυβερνητικών κομμάτων, συνεχίζουν να είναι χώροι με το πιο σκληρό τμήμα της εργατικής αριστοκρατίας που διατήρησε επίπεδο παροχών και εισοδήματος ακόμα και μέσα στη δεκαετία της κρίσης.

Τα προηγούμενα χρόνια ενισχύθηκε η διαπάλη για τον ρόλο των συνδικάτων, τον προσανατολισμό της πάλης, την άνοδο του βαθμού οργάνωσης. Εκφράστηκε με μάχες στις οποίες πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές σε συνέδρια Εργατικών Κέντρων, Ομοσπονδιών, στο ίδιο το συνέδριο της ΓΣΕΕ σε Καλαμάτα, Ρόδο, Καβούρι, όπου συνέβαλαν να αποκαλυφθούν οι μηχανισμοί και οι μέθοδοι της εργοδοσίας και του αστικού κράτους για τη χειραγώγηση του συνδικαλιστικού - εργατικού κινήματος, για την ανοικτή και καλυμμένη εξαγορά συνειδήσεων, την απροσχημάτιστη παρέμβαση της εργοδοσίας. Δυνάμωσε η αντιπαράθεση με τις αστικές και ομορτοουνιστικές δυνάμεις που συνασπίζονται ενάντια στο Κόμμα, αλλά και στο ΠΑΜΕ.

Μέσα και από αυτές τις αναμετρήσεις αναδείχτηκε η δυνατότητα να συμπορευτούν με τους κομμουνιστές και συνδικαλιστές που δεν συμφωνούν με το σύνολο της πολιτικής μας.

Θετικές αλλαγές στις διοικήσεις σε Εργατικά Κέντρα διαμόρφωσαν ευνοϊκότερες συνθήκες για την κλιμάκωση της πάλης και της διαπάλης, μπορούν να συμβάλουν στην κύρια προσπάθεια ανόδου της οργάνωσης στις πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, ζήτημα που βεβαίως δεν λύνεται αυτόματα, θέλει σταθερό προσανατολισμό και αντίστοιχες πρωτοβουλίες. Παρ' όλα αυτά, παραμένουν πολλές Ομοσπονδίες κι Εργατικά Κέντρα όπου δεν παρεμβαίνουμε, δεν έχουμε κανέναν εκλεγμένο.

Η κατάσταση δεν είναι ίδια από πόλη σε πόλη και από σωματείο σε σωματείο, όσον αφορά και τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, αλλά και αυτά όπου οι κομμουνιστές είναι μειοψηφία ή δεν υπάρχει εκλεγμένος κομμουνιστής. Υπάρχουν, δηλαδή, σωματεία που έχουν προβλήματα λειτουργίας και ικανότητας κινητοποίησης των εργαζομένων.

Η οργανωτική δύναμη και επιρροή του ΚΚΕ σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς είναι καθοριστικό στοιχείο για να αλλάξει η κατάσταση. Απαι-

τεί έγκαιρη πρόβλεψη, σταθερό προσανατολισμό και σχεδιασμό από τα καθοδηγητικά όργανα και τις Κομματικές Ομάδες, γερούς δεσμούς με μάζες, ιδεολογική πολιτική συγκρότηση, ικανότητα ελιγμών, τόλμη και πρωτοβουλία για να τα βγάλουμε πέρα.

Στην πορεία υποχώρησης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος στη χώρα μας βαραίνει και η κατάσταση στο διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα, η κυριαρχία των «Ελεύθερων» Συνδικάτων σε παγκόσμιο επίπεδο και στην Ευρώπη η κυριαρχία της ETUC (Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων - ΣΕΣ), η οποία αποτελεί οργανικό τμήμα της ΕΕ. Η ΓΣΕΕ συμμετέχει και είναι μέλος της ΣΕΣ.

Το Κόμμα μας στηρίζει την ανάγκη να δυναμώσει το ταξικό κίνημα σε κάθε χώρα, όπως αυτό εκφράζεται μέσα από τις γραμμές της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ) και των οργανώσεων που συμμετέχουν σε αυτήν. Το ΠΑΜΕ, ως μέτωπο συσπείρωσης συνδικάτων και συνδικαλιστών, συμμετέχει αυτοτελώς στην ΠΣΟ και στο προεδρείο της και οι κλαδικές ομοσπονδίες στις αντίστοιχες κλαδικές της ΠΣΟ.

Όλα τα προηγούμενα χρόνια αναπτύχθηκε πολύ σημαντική διεθνής δράση με καμπάνιες ενημέρωσης, συντονισμό αγωνιστικών κινητοποιήσεων, αλληλεγγύη σε μεγάλους απεργιακούς αγώνες, στους οποίους οι οργανώσεις που συμμετέχουν στην ΠΣΟ πρωτοστάτησαν, π.χ. Ινδία με εκατομμύρια απεργούς, Νότια Αφρική, Γαλλία κ.α. Η δράση αυτή πρέπει να συνεχιστεί και να στηριχτεί.

Η ΠΣΟ ενισχύθηκε με νέες οργανώσεις απ' όλες τις ηπείρους (π.χ. Νότια Αφρική COSATU, Ινδία και σε επίπεδο Ευρώπης), που ήταν το ζητούμενο τα προηγούμενα χρόνια, με ανάπτυξη κοινής δράσης με δευτεροβάθμιες οργανώσεις, όπως είναι το Εργατικό Κέντρο Μασσαλίας, Εργατικά Κέντρα διαμερισμάτων στο Παρίσι, Ομοσπονδία Πετροχημικών της CGT, συνδικάτα σε Ιταλία και Ισπανία.

Η αναγνώριση του ΠΑΜΕ σε διεθνές επίπεδο είναι μεγάλη. Ενδεικτική είναι η Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση του 2020 που έκανε τον γύρο του κόσμου.

Η ΠΣΟ συγκροτήθηκε αμέσως μετά το τέλος του ιμπεριαλιστικού Β' Παγκόσμιου Πολέμου, με την Αντιφασιστική Νίκη των Λαών, στις 3 Οκτώβρη του 1945 στο Παρίσι. Άντεξε μετά την αντεπανάσταση και με τη συμβολή των δυνάμεων του ΚΚΕ και άλλων αγωνιστών συνδικαλιστών σε παγκόσμιο επίπεδο ανέπτυξε νέα δράση, φανερώνοντας δυνατότητες συσπείρωσης και κοινού συντονισμού.

Η ιδεολογική - πολιτική διαπάλη αναπτύσσεται και μέσα στους κόλπους της ΠΣΟ, όπου αντανakλάται η κατάσταση του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος. Ακόμα και συνδικαλιστικές οργανώσεις που στηρίζουν το αστικό σύστημα και για τους δικούς τους λόγους (ιστορικούς, γεωπολιτικούς κ.ά.) έχουν ενταχθεί στην ΠΣΟ, επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν την άμβλυση των αντικαπιταλιστικών αντανakλαστικών, την ιδεολογική σύγχυση που επικρατεί και σε κομμουνιστικές δυνάμεις που δρουν στο διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα. Οι κομμουνιστές που συμμετέχουν στο διεθνές συνδικαλιστικό κίνημα να αναλάβουν πρωτοβουλία για να αναπτυχθεί συζήτηση για τον συσχετισμό σε καθεμιά από αυτές τις οργανώσεις που συμμετέχουν στην ΠΣΟ, την προοπτική τους, το πλαίσιο πάλης τους, την παρέμβασή μας.

Βασικό καθήκον για την ανασύσταση η άνοδος του βαθμού οργάνωσης της εργατικής τάξης

Σήμερα είναι πιο επιτακτική η ανάγκη να μας απασχολήσει πρώτα απ' όλα πώς θα δυναμώσει η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων μέσα στους χώρους δουλειάς. Είναι καθήκον πρωταρχικής σημασίας και βασικό κριτήριο αποτελεσματικής δράσης. Η οργάνωση στον τόπο δουλειάς, η αύξηση του βαθμού οργάνωσης της εργατικής τάξης και οι αλλαγές συσχετισμών είναι βασικοί στόχοι και πρέπει να παλεύονται ενιαία, σε κάθε κλάδο, σε κάθε περιοχή.

Δουλεύουμε δραστήρια σε όλα τα συνδικάτα, ανεξάρτητα από τη μορφή οργάνωσής τους (κλαδικά ή επιχειρησιακά ή ομοιοεπαγγελματικά). Η κατάσταση από τις μεγάλες περιοχές της χώρας, όπου συγκεντρώνεται η πλειοψηφία της εργατικής τάξης, Αττική και Θεσσαλονίκη, δείχνει ότι η μεγάλη πλειοψηφία των συνδικαλισμένων μισθωτών βρίσκεται στα επιχειρησιακά σωματεία.

Τα κλαδικά σωματεία μπορούν να αγκαλιάζουν τη μεγάλη μάζα των νέων κυρίως εργαζομένων που εργάζονται σε καθεστώς μεγάλης κινητικότητας κι ευελιξίας, με νέες μορφές απασχόλησης, χωρίς βεβαίως να αφήνουν έξω από τη δράση τους το σύνολο των μισθωτών. Επιδιώκουμε τα κλαδικά σωματεία να συμβάλλουν κυρίως στην οργάνωση μέσα σε μεγάλους χώρους δουλειάς, να συνενώνουν την πάλη με τα σωματεία στις μεγάλες επιχειρήσεις του κλάδου και να συντονίζουν συνδικάτα ανάμεσα σε διαφορετικούς κλάδους. Παλιότερη και σύγχρονη πείρα έχει αποδείξει ότι είναι δύσκολο να αναπτυχθούν αγώνες με επιτυχία αν δεν πατάνε σε γερή οργάνωση μέσα σε κάθε επιχείρηση. Μπορούμε να συγκεκριμενοποιήσουμε κατά κλάδο πιο εύστοχα αυτόν τον προσανατολισμό.

Το κλαδικό συνδικάτο μιας πόλης ή νομού με ταξικό προσανατολισμό επιδιώκουμε να γίνει κέντρο συντονισμού και πάλης των σωματείων που υπάρχουν σε μεγάλες επιχειρήσεις με κοινές πρωτοβουλίες, διαπάλη με συμβιβασμένες και εργοδοτικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, με τη ματιά στραμμένη στη μεγάλη μάζα των εργατοϋπαλλήλων, με σχέδιο στον κλάδο για την αλλαγή συσχετισμού, τη διεύρυνση του ΠΑΜΕ με νέες δυνάμεις. Έχουμε σημαντική πείρα από τους κλάδους Επισιτισμού, Φαρμάκου, Μετάλλου, Τύπου - Χάρτου τα προηγούμενα χρόνια.

Υπάρχουν χώροι σε όλη τη χώρα, στους οποίους πρωτοστατούμε για να στηθούν νέα σωματεία, όπως είναι το συγκεντρωμένο λιανικό εμπόριο (εμπορικά κέντρα παντός τύπου, αλυσίδες τροφίμων σούπερ μάρκετ), στον Τουρισμό με εκατοντάδες ξενοδοχεία, στη βιομηχανία μεταποίησης τροφίμων κ.ά. Όπου υπάρχουν σωματεία, αναπτύσσουμε πρωτοπόρα δράση μέσα σε αυτά, ακόμα και αν οι δυνάμεις μας είναι ελάχιστες. Όπου δεν υπάρχουν, συμβάλλουμε με σχέδιο στη δημιουργία κλαδικών αλλά κι επιχειρησιακών σωματείων σε μεγάλους χώρους δουλειάς, που μπορούν να συνενώνουν όλες τις κατηγορίες των εργαζομένων μέσα στην κάθε επιχείρηση, σε εμπορικά κέντρα, συστοιχίες επιχειρήσεων.

Απαιτείται να μελετήσουμε πιο ουσιαστικά το περιεχόμενο και την παρέμβασή μας σε κλάδους που έχουν δυναμική εξέλιξη, ιεραρχούνται από το κεφάλαιο και είναι σε φάση συγκέντρωσης νέου εργατικού δυναμικού. Ανάλογα, να μελετήσουμε τις εσωτερικές μεταβολές σε κλάδους που επίσης είναι στρατηγικής σημασίας. Να μελετήσουμε τα στοιχεία της

εξέλιξης, της αντιπροσώπευσής τους στην κομματική και συνδικαλιστική υποδομή, τις απαιτήσεις, εντοπίζοντας τα αντικειμενικά στοιχεία που επιδρούν και δυσκολεύουν, π.χ., τη διάταξη του συνδικαλιστικού κινήματος σε επίπεδο Ομοσπονδιών, αλλά και πρωτοβάθμιων σωματείων που δεν ανταποκρίνεται στις εξελίξεις ενός κλάδου και δεν καλύπτουν το σύνολο των εργαζομένων σε αυτό.

Στο επίπεδο των δευτεροβάθμιων Ομοσπονδιών, προκρίνουμε τις κλαδικές και όχι τις ομοιοεπαγγελματικές Ομοσπονδίες που προκαλούν πολυδιάσπαση και κατακερματισμό.

Συμβάλλουμε και στην ίδρυση σωματείων σε περιοχές που να συνδυάζουν αρμονικά τη δουλειά στον τόπο εργασίας και στον τόπο κατοικίας, με καλή προετοιμασία και συγκέντρωση δυνάμεων, αλλά προσέχοντας να μη στήνονται πρόχειρα σωματεία σε κάθε δήμο και περιοχή. Ωστόσο, όπου και όσο δεν θα υπάρχουν σωματεία, να προσανατολιστούμε στην κατεύθυνση συγκρότησης Επιτροπών Αγώνα εργαζομένων, που μπορούν να αποτελούν το πρόπλασμα σωματείων.

Ταυτόχρονα, στηρίζουμε και προωθούμε νέες μορφές οργάνωσης, δίπλα στα σωματεία, που θα αγκαλιάσουν το μεγάλο τμήμα των εργαζομένων, που βρίσκεται στην «επισφάλεια», με ελαστικές σχέσεις, στη «μαύρη» εργασία, με διαρκή κινητικότητα, χωρίς κλαδική συνείδηση. Τέτοιες πρωτοβουλίες οργάνωσης και συλλογικής δράσης είναι τα στέκια και οι λέσχες εργαζομένων και νεολαίας, τα στέκια Ελλήνων και Μεταναστών εργατών που λειτουργούν στο πλαίσιο της αλληλεγγύης, της συλλογικής έκφρασης και δράσης, της εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας σε μετανάστες εργάτες και πρόσφυγες, που μπορεί να μην είναι μορφές οργάνωσης μέσα στην επίσημη διάρθρωση του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά μπορούν να ενώσουν τους εργαζόμενους, να τους διαπαιδαγωγήσουν στη συλλογική οργάνωση.

Πρωταρχικό ζήτημα είναι η δράση των συνδικάτων για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των μεταναστών, παίρνοντας υπόψη ότι αντικειμενικά αποτελούν κομμάτι της εργατικής τάξης της Ελλάδας. Η πείρα μάς έχει δείξει ότι δεν είναι εύκολο ζήτημα. Η ανάπτυξη της δράσης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους είναι απαραίτητη, σε αντιπαράθεση με την επιδίωξη του κεφαλαίου να αξιοποιηθούν για περαιτέρω μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης συνολικά.

Χρειάζεται να ασχοληθούμε ακόμη πιο συστηματικά με τους μετανάστες, ώστε να ενταχθούν στα συνδικάτα και να παλέψουν μαζί με τους Έλληνες εργαζόμενους, τόσο για τα δικά τους προβλήματα που γεννά το σύστημα της εκμετάλλευσης όσο και για τα συνολικά ζητήματα της εργατικής τάξης. Το καθήκον αυτό αποτελεί βασικό δείκτη για τη μαζικοποίηση και την ανασύνταξη του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος και πρέπει με την κατάλληλη φροντίδα να εκφράζεται με την εκλογή και αξιοποίηση πρωτοπόρων μεταναστών στα όργανα του συνδικαλιστικού κινήματος. Στην παραπάνω κατεύθυνση, χρειάζεται να παρακολουθηθεί η διαδικασία ένταξης στην εργασία των αναγνωρισμένων προσφύγων που επιλέγουν να παραμείνουν στη χώρα.

Επίσης, εκτός από τη δράση που πρέπει να αναπτύσσουν τα συνδικάτα, με την παρέμβαση των κομμουνιστών, για την οργάνωση σε αυτά των γυναικών και των νέων εργαζομένων, πρέπει να αξιοποιούνται περισσότερο και οι δυνατότητες και οι επαφές των Συλλόγων Γυναικών με εργα-

ζόμενες γυναίκες στο Εμπόριο, στον Τουρισμό στην Υγεία, στην Εκπαίδευση. Αυτό θα δώσει ώθηση στα σωματεία και θα επιδράσει θετικά στη μαζικοποίησή τους, στον βαθμό που αυτά συντονίζουν τη δράση τους και ασχολούνται ενεργά με όλα τα ζητήματα που αφορούν την εργατική - λαϊκή οικογένεια και τη νεολαία. Υπάρχει πλήθος ζητημάτων δράσης με αφετηρία τον χώρο κατοικίας, σε συνδυασμό με τη δράση σε προβλήματα στη δουλειά. Επίσης, οι δράσεις στον πολιτισμό (μουσική, θέατρο, βιβλία), στον Αθλητισμό, δράσεις αλληλεγγύης, με οργανωμένη παρέμβαση στον ελεύθερο χρόνο, επιδιώκουμε να γίνουν κυψέλες συσπείρωσης και πολιτιστικής καλλιέργειας. Ώθηση σε αυτήν τη δραστηριότητα μπορεί να δώσει η αξιοποίηση καλλιτεχνών, επιστημόνων, διανοουμένων.

Τα ΑμεΑ με εργατική - λαϊκή καταγωγή ή ένταξη αποτελούν ένα σημαντικό τμήμα του πληθυσμού. Οι τρέχουσες ανάγκες και πολύ περισσότερο οι πρόσθετες ανάγκες τους, όσον αφορά την κάλυψή τους, βρίσκονται σε σχετική ή απόλυτη διάσταση από τις σημερινές δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογικής προόδου. Αποτελούν πεδίο παρέμβασης του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, της «φιλανθρωπίας» των επιχειρηματικών ομίλων κ.λπ. Τα ζητήματα που αφορούν τους ανάπηρους και τις οικογένειές τους, η σύγχρονη διαμόρφωση πλαισίου και στόχων πάλης πρέπει το επόμενο διάστημα να αποτελέσουν προτεραιότητα στην παρέμβαση του Κόμματος στο εργατικό - λαϊκό κίνημα, αλλά και στο αναπηρικό κίνημα, στις οργανώσεις και τις συσπειρώσεις του.

Κρίσιμο ζήτημα αποτελεί ο στόχος για την ένταξη των αναπήρων και των γονέων τους στις αντίστοιχες μαζικές οργανώσεις τους και η παρέμβασή μας για τον ταξικό και ριζοσπαστικό προσανατολισμό τους. Σε αυτήν την κατεύθυνση απαιτείται η διάθεση και διάταξη δυνάμεων. Αντίστοιχα για την παρέμβαση στους συλλόγους των χρονίως πασχόντων.

Με κύρια αιχμή το μέτωπο του Ασφαλιστικού, έχει κατακτηθεί σταθερή δράση και ευρύτερη συσπείρωση στον χώρο των συνταξιούχων με την καθοριστική συμβολή των δυνάμεων του Κόμματος. Η ΣΕΑ (Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα) των συνεργαζόμενων συνταξιοδικών οργανώσεων συσπειρώνει τη συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιοδικών οργανώσεων. Έχει δράση σημαντική, με σωστό προσανατολισμό, με σειρά μαζικών κινητοποιήσεων, ιδιαίτερα σε μια περίοδο όπου μέσα από τους μηχανισμούς το συνταξιοδικό κίνημα σπρωχνόταν να διεκδικεί στις αίθουσες δικαστηρίων. Δυναμώνουμε την προσπάθεια για οργάνωση των συνταξιούχων στα Σωματεία τους, την αντιμετώπιση του κατακερματισμού του συνταξιοδικού κινήματος. Η οργάνωση των συνταξιούχων σε σωματεία ανά νομό και δήμο στις μεγάλες πόλεις μπορεί να βοηθήσει την κοινή δράση, τον συντονισμό με σωματεία και μαζικούς φορείς για τα ζητήματα υγείας, πρόληψης, της φροντίδας των ηλικιωμένων. Ταυτόχρονα, η ενίσχυση της ΣΕΑ με κοινές συσκέψεις σωματείων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα βοηθάει, όπως έδειξε η πείρα.

Η μάχη για τον ρόλο των συνδικάτων είναι μια σκληρή ιδεολογική - πολιτική και οργανωτική μάχη, πρώτα απ' όλα με τους καπιταλιστές και τις ενώσεις τους, τις αστικές κυβερνήσεις, τα αστικά κόμματα και κατ' επέκταση με τις δυνάμεις τους στο κίνημα. Σήμερα, η αστική τάξη με τα κόμματά της και η κυβέρνηση παίρνουν ξανά μέτρα ενάντια στο συνδικαλιστικό κίνημα, θέλοντας να διευρύνουν τη χειραγώγησή του, να επενδύσουν για δυσκολότερες περιόδους στην αστική διαχείριση.

Η επίκληση του ακομμάτιστου, ανεξάρτητου, χωρίς πολιτική κομματική ταυτότητα συνδικάτου επανήλθε στη διαπάλη. Ασφαλώς, το συνδικάτο έχει οργανωτική αυτοτέλεια, την οποία εμείς μαχητικά την υπερασπιζόμαστε απέναντι στην πολύμορφη παρέμβαση της εργοδοσίας και του κράτους. Επίσης, είναι καθαρό ότι το συνδικαλιστικό κίνημα, τα σωματεία δεν είναι κόμμα για να έχουν αυτοτελές πρόγραμμα εξουσίας. Απευθύνονται σε όλους τους εργαζόμενους, ανεξαρτήτως πολιτικής και ιδεολογικής επιλογής. Όμως, έρχονται συνεχώς αντιμέτωπα με τις συνέπειες της εκμεταλλευτικής οικονομίας κι εξουσίας, επομένως σε αντιπαράθεση και σύγκρουση όχι μόνο με τον κάθε καπιταλιστή, αλλά και με την κυβέρνηση, τα αστικά κόμματα. Δεν υπάρχει ταξική ουδετερότητα στα συνδικάτα. Βέβαια, αυτή η αντιπαράθεση δεν γίνεται ενιαία, αφού δεν υπάρχει ενιαία αναπτυγμένη ταξική πολιτική συνείδηση. Η επιδίωξη ωρίμανσης της ταξικής συνείδησης μέσα από τους αγώνες και τις παρεμβάσεις των συνδικάτων είναι ένα σύνθετο ζήτημα στην ευθύνη των κομμουνιστών.

Ωστόσο, το κράτος με τον πρόσφατο νόμο επιδιώκει βαρύ χτύπημα στην καρδιά της λειτουργίας των συνδικάτων, επικαλούμενο ή προφασιζόμενο υπαρκτά προβλήματα. Η απουσία Γενικών Συνελεύσεων, συγκεντρώσεων και περιοδειών των συνδικαλιστών στους εργασιακούς χώρους, τα απονεκρωμένα συνέδρια με άδειες αίθουσες μόνο για την εκλογή ΔΣ και αντιπροσώπων με την παρουσία δυνάμεων καταστολής, χωρίς συζήτηση και διαπάλη, είναι εκφυλισμός στον οποίο οδήγησε συνειδητή επιλογή. Χρησιμοποιεί μέσα, όπως τις επιστολικές ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, τις οποίες παρουσιάζει ως εκσυγχρονισμό για να καταργήσει τις Γενικές Συνελεύσεις.

Η κατεύθυνση αυτή θα υλοποιείται και θα συνυπάρχει με την κλιμάκωση της καταστολής και των εμποδίων στη δράση των κομμουνιστών στο συνδικαλιστικό - εργατικό κίνημα, για τον περιορισμό της συνδικαλιστικής οργάνωσης και δράσης, ιδιαίτερα απέναντι στη συσπείρωση των ταξικά προσανατολισμένων σωματείων στο ΠΑΜΕ.

Με βάση τη νέα «νομιμότητα» που διαμορφώνεται, το επόμενο διάστημα θα πληθύνουν ακόμη περισσότερο φαινόμενα όπου θεσμοί του αστικού κράτους (υπουργεία, δικαστήρια κ.ά.) και η εργοδοσία δεν θα αναγνωρίζουν σωματεία και συλλογικές αποφάσεις, θα απορρίπτουν με νομικά προσχήματα την υπογραφή ΣΣΕ, θα ποινικοποιούν τη δράση, ακόμη και τις μαζικές διαδικασίες συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η αντιπαράθεση του συνδικαλιστικού - εργατικού κινήματος με τον πιο ασφυκτικό κρατικό έλεγχο των συνδικάτων είναι σοβαρό μέτωπο ιδεολογικής - πολιτικής μαζικής παρέμβασης και πάλης.

Την περίοδο της πανδημίας συγκεντρώθηκε μια πλούσια πείρα από την «οργανωμένη απειθαρχία» και δράση σωματείων ενάντια στις απαγορεύσεις και τα κατασταλτικά μέτρα που πήρε η κυβέρνηση με πρόσχημα την «υγειονομική κρίση».

Μέσα από την οργάνωση και μαζική συμμετοχή εργαζομένων στις συλλογικές διαδικασίες και τη δράση των σωματείων επιδιώκουμε όχι μόνο να αμφισβητείται το νομοθετικό αντιδραστικό πλαίσιο, αλλά και σε περιπτώσεις ποικιλόμορφων απαγορεύσεων να κατοχυρώνονται *de facto* η υπόσταση, η λειτουργία, οι συλλογικές διαδικασίες των συνδικάτων, να ασκείται η μεγαλύτερη δυνατή πίεση στους κρατικούς κι εργοδοτικούς φορείς, για να εξαναγκάζονται να ανεχτούν, ακόμη και νομικά να

αναγνωρίσουν, τη δράση σωματείων, αλλά και να αποκαλύπτονται τα όρια της αστικής νομιμότητας.

Με πρόφαση την πανδημία έγινε προσπάθεια να προχωρήσουν με ηλεκτρονική ψηφοφορία οι διαδικασίες εκλογής αιρετών για τα υπηρεσιακά συμβούλια στην Εκπαίδευση και σε ορισμένους άλλους τομείς του Δημοσίου. Η σχεδόν καθολική, άνω του 90%, αποχή των εκπαιδευτικών από τη διαδικασία αυτή δείχνει ότι υπάρχουν αντιστάσεις και αντανάκλαστικά στους εργαζόμενους, που αντιλαμβάνονται την αντιδραστικότητα αυτών των ρυθμίσεων.

Επικεντρώνουμε την καθοδηγητική βοήθεια και στήριξη των κομμουνιστών και κομμουνιστριών που δουλεύουν στο συνδικαλιστικό - εργατικό κίνημα για το περιεχόμενο της δράσης στα πρωτοβάθμια σωματεία, ώστε αυτά να αποτελούν πραγματικά οργανώσεις συγκέντρωσης της πλειοψηφίας των εργαζομένων και φορείς ταξικής πάλης. Αφορά τόσο τα κομματικά Όργανα, ιδιαίτερα τις Τομεακές Επιτροπές, όσο και τις Κομματικές Ομάδες των Ομοσπονδιών, των ΕΚ και φυσικά την ίδια την ΚΕ, το Τμήμα της για την Εργατική - Συνδικαλιστική Δουλειά.

Η ανάπτυξη ενός ολοκληρωμένου δικτύου συνδικαλιστικών οργανώσεων και η συγκέντρωση δυνάμεων ενάντια στον ταξικό αντίπαλο δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν εάν, με ευθύνη των κομμουνιστών, δεν βελτιωθεί και αναβαθμιστεί η λειτουργία των σωματείων, ώστε τα ΔΣ να έχουν εικόνα των προβλημάτων των μελών τους, της κατάστασης των εργασιακών χώρων και των κλάδων, σταθερό σχεδιασμό πρωτοβουλιών που προωθούν το πλαίσιο πάλης, ανησυχία εξεύρεσης τρόπων και μορφών που διευκολύνουν τη συμμετοχή των εργαζομένων. Να αξιοποιούνται όλες οι μορφές και οι δυνατότητες, ώστε ο συνδικαλισμένος εργάτης, είτε στο κλαδικό είτε στο επιχειρησιακό σωματείο, να παίζει τον ρόλο του,

να μην εξαντλείται απλώς η συμμετοχή του στις αρχαιρεσίες. Να βοηθιέται ώστε μέσα στον χώρο δουλειάς, στο τμήμα παραγωγής που δουλεύει, να είναι το «μάτι και το αφτί» του σωματείου. Μαζί με τους υπόλοιπους συνδικαλισμένους αρχικά εργάτες να συγκροτεί έστω μια άτυπη στην αρχή ομάδα, επιτροπή του συνδικάτου που θα ενημερώνει, θα απευθύνεται αγωνιστικά στην εργοδοσία, θα κινητοποιεί τους συναδέλφους. Να αποτελεί το πρόπλασμα μιας ενδεχόμενης σωματειακής επιτροπής ή μιας επιτροπής για την υγιεινή και ασφάλεια. Να γράφει και άλλους εργάτες στο σωματείο. Αποτελεί καθοδηγητικό ζήτημα μεγάλης σημασίας για τα επόμενα χρόνια να διευρυνθεί ο κύκλος των εργατών που δουλεύουν δραστήρια στο πλάι των ΔΣ των σωματείων, μεγαλώνοντας έτσι την υποδομή των συνδικαλιστικών οργανώσεων, διαμορφώνοντας ταυτόχρονα σχέδιο και προϋποθέσεις για απόσπαση πλειοψηφιών σε σωματεία, ΕΚ και Ομοσπονδίες, ζήτημα που δεν αφορά μονόπλευρα τη μάχη λίγο πριν από τις αρχαιρεσίες.

Θέμα που πρέπει να απασχολήσει τα καθοδηγητικά Όργανα τα επόμενα χρόνια είναι η καθοδήγηση των μελών του ΚΚΕ και της ΚΝΕ για τη συμμετοχή και τη δράση τους τόσο στα σωματεία όσο και για τα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει η λαϊκή οικογένεια στον τόπο κατοικίας. Με επιμονή να σπάσουν τα όποια στεγανά επιβιώνουν μεταξύ της δράσης του κομμουνιστή συνδικαλιστή στον χώρο δουλειάς και στο χώρο κατοικίας, η λογική που έρχεται από παλιά και λέει ότι το σωματείο ασχολείται με τα προβλήματα στους χώρους δουλειάς και τα άλλα είναι ζητήματα κάποιων άλλων συντρόφων των εδαφικών ΚΟΒ ή συντρόφων χρεωμένων στην Τοπική Διοίκηση.

Η δουλειά, π.χ., για την εγγραφή, τη συμμετοχή στη δράση ενός εργαζομένου στο σωματείο του είναι πιο πολύπλοκη και δύσκολη από τα προηγούμενα χρόνια. Η μεγάλη απαξίωση των συνδικάτων, η γενικότερη υποχώρηση, είναι σοβαροί ανασταλτικοί παράγοντες. Για να γίνουν τα βήματα που απαιτούνται, χρειάζεται να αναπτυχθεί η αναγκαία εμπιστοσύνη προς τον πρωτοπόρο αγωνιστή - κομμουνιστή - συνδικαλιστή. Χρειάζεται, συνεπώς, δράση σε όλα, να μας βλέπει στη δουλειά, στη γειτονιά, στον Σύλλογο Γονέων, στο Κέντρο Υγείας, για κάθε μικρό και μεγάλο πρόβλημα να πρωτοστατούμε, να γίνεται συζήτηση για όλα τα προβλήματα στον χώρο δουλειάς και να είναι συνεχής η παρότρυνση με μορφές και πρωτοβουλίες για συμμετοχή στο σωματείο. Με πρωτοπόρα δράση, που σημαίνει κι εύστοχη, σωστή ιδεολογική - πολιτική δουλειά για να αφομοιώνεται ευρύτερα η ανάγκη οργάνωσης του αγώνα σε αντιπαράθεση με τη στρατηγική του κεφαλαίου.

Ανάγκη να συγκροτηθούν Συντονιστικές Επιτροπές σωματείων και άλλων φορέων του κινήματος ή Επιτροπές Αγώνα σε εδαφική βάση, στη συνοικία, στην πόλη

Ο συντονισμός και η κοινή δράση εργατικών σωματείων με άλλες μαζικές οργανώσεις έχουν συμβάλει ως τρόπος παρέμβασης. Οργανώθηκαν κινητοποιήσεις και μορφές αλληλεγγύης σε περιοχές που επλήγησαν από φυσικές καταστροφές (Μάνδρα, Μάτι, Λέσβος, Καρδίτσα, Σάμος). Οι κομμουνιστές πρωτοστάτησαν στην οργάνωση της αλληλεγγύης μέσα από τα σωματεία, στην προβολή των αιτιών της καταστροφής, αλλά και

της διεκδίκησης υποδομών και υπηρεσιών για την προστασία από φυσικές καταστροφές (φωτιές, πλημμύρες, σεισμούς), σε μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική των αστικών κυβερνήσεων, Περιφερειών και δήμων για το περιβάλλον και την ποιότητα ζωής των εργατικών - λαϊκών στρωμάτων, για τη διαχείριση απορριμμάτων, για βιομηχανίες που μολύνουν, σε Αττική, Πειραιά, Δυτική Θεσσαλονίκη, Βόλο και πρόσφατα στη Θεσσαλία για τις ανεμογεννήτριες στη Θεσσαλία. Είναι παραδείγματα πάλης του εργατικού κινήματος σε διευρυμένα μέτωπα που πήραν και τον χαρακτήρα συντονισμένης δράσης εργατικών σωματείων με σωματεία αυτοαποασχολούμενων, Αγροτικών Συλλόγων, Συλλόγων Γυναικών, νεολαίας, Μαθητικών Συμβουλίων, Ενώσεων Γονέων κ.ά.

Ιδιαίτερη σημασία είχαν η παρέμβαση και ο ρόλος του Κόμματος στην όξυνση του προσφυγικού προβλήματος στα νησιά και σε περιοχές της ηπειρωτικής Ελλάδας, η πρωτοπόρα δράση ενάντια στον εγκλωβισμό των προσφύγων, για να αντιμετωπιστούν αντιδραστικές δυνάμεις που δρούσαν και δρουν με στήριξη πολυπλόκαμων κρατικών και άλλων μηχανισμών, ΜΚΟ, που επιδιώκουν να ενσωματώσουν εργατικές - λαϊκές δυνάμεις. Πολύτιμη πείρα για την καθοδηγητική δουλειά δίνει η δράση των Εργατικών Κέντρων Λέσβου, Σάμου, Βόρειου Συγκροτήματος Δωδεκανήσων, το Νομαρχιακό Τμήμα Χίου της ΑΔΕΔΥ, που πρωτοστάτησαν στη δικαιολογημένη αντίδραση πλατιών τμημάτων του λαού ενάντια στην κυβερνητική κι ευρωενωσιακή πολιτική, στις ιμπεριαλιστικές συμφωνίες και σχεδιασμούς που ευθύνονται για τον εγκλωβισμό των προσφύγων. Αντέδρασαν στην παρουσία ενισχυμένων κατασταλτικών δυνάμεων στα νησιά, εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες, ενώ απομόνωσαν φασιστικές ομάδες και ανάλογα συνθήματα.

Η πείρα που προκύπτει για τη δυνατότητα συγκρότησης Συντονιστικών Επιτροπών εργατικών σωματείων με άλλους φορείς του κινήματος ή Επιτροπών Αγώνα σε πόλεις και συνοικίες πρέπει να αξιοποιηθεί δημιουργικά, χωρίς σχηματοποιήσεις.

Η ζωή έδωσε και στο παρελθόν αντίστοιχες μορφές, π.χ. τις λαϊκές επιτροπές που ξεκίνησαν να αντιμετωπίζουν υπαρκτά προβλήματα, όπως τις διακοπές ρεύματος, νερού, πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, χρέη σε τράπεζες, στην εφορία και κατασχέσεις, ασιλία και πείνα συνανθρώπων μας, έλλειψη ιατρικής περίθαλψης και προστασίας της υγείας, με τα κοινωνικά ιατρεία που δημιουργήθηκαν, λαϊκά φροντιστήρια για τα παιδιά φτωχών οικογενειών και άλλες μορφές αλληλεγγύης στη γειτονιά, στον κλάδο και αλλού, σε συνθήκες αλληπάλληλων μνημονίων και βαθιάς κρίσης.

Και στην πιο πρόσφατη χρονική περίοδο, η ίδια η ζωή έδωσε και νέες μορφές όπως οι Συντονιστικές Επιτροπές σωματείων και άλλων φορέων ή Επιτροπών Αγώνα για μεγάλα παλλαϊκά προβλήματα και μάλιστα με θετικά αποτελέσματα στις περισσότερες περιπτώσεις, στη μαζικοποίηση του αγώνα, αλλά και ως σχετικά πιο σταθερές μορφές συντονισμένης δράσης σε σχέση με τις άμορφες συνάξεις, τις δήθεν «συνελεύσεις βάσης», τις «ομάδες πολιτών» κ.λπ.

Ωστόσο, δεν συνιστούν σταθερή μορφή έκφρασης της κοινωνικής συμμαχίας, αν και συμβάλλουν στην κατανόηση της σημασίας της. Δεν θα πρέπει να υπάρξει εφησυχασμός ως προς την ειδική δουλειά για τη σημασία της κοινής δράσης της εργατικής τάξης με τα σύμμαχα λαϊκά

τμήματα μεσαίων στρωμάτων, μέσω των κινημάτων τους όπου δρουν και οι κομμουνιστές. Χρειάζεται ειδική δουλειά μέσα στο Κόμμα και στο ταξικά προσανατολισμένο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα για να υιοθετούνται και κοινοί στόχοι πάλης, παρά τις διαφορές που προκύπτουν από τη διαφορετική θέση τους ως προς τα μέσα παραγωγής κι επομένως τις ταλαντεύσεις τους.

Το πώς προχωρούν οι ριζοσπαστικές συσπειρώσεις, η συμμαχία στο κίνημα, χρειάζεται πολύ στενή παρακολούθηση, εξάγοντας συνεχώς χρήσιμα συμπεράσματα και διορθώνοντας πλευρές όπου χρειάζεται.

Με τη σχεδιασμένη και πρωτοπόρα δράση των δυνάμεων του Κόμματος και της ΚΝΕ, πρέπει να συμβάλλουμε ώστε στον εδαφικό χώρο, πόλης ή συνοικίας, με βάση τα οξυμένα προβλήματα να συγκροτείται ένα αγωνιστικό κίνημα που θα συσπειρώνει ευρύτερα λαϊκό κόσμο και μέσα στην πάλη θα ενισχύεται η κατεύθυνσή του. Ταυτόχρονα, να δημιουργηθούν ερείσματα και υποδομές των κλαδικών και των επιχειρησιακών σωματείων στον εδαφικό χώρο. Μέσα από τη διεύρυνση του πλαισίου πάλης των σωματείων, δηλαδή πέρα από τις οικονομικές εργασιακές διεκδικήσεις, να παλεύονται όλα τα εργατικά - λαϊκά προβλήματα, παίρνοντας υπόψη την όξυνσή τους, την αναγκαία κλιμάκωση. Να δημιουργήσουμε προϋποθέσεις κοινής δράσης με τις οργανώσεις των αυτοασχολούμενων, με άλλες μαζικές οργανώσεις, τους Συλλόγους Γυναικών, Συλλόγους Γονέων κ.ά.

Η πρωτοβουλία των κομμουνιστών σε κάθε χώρο να πατήσει πάνω σε υπαρκτές δυνατότητες, να συσπειρωθούν και να κινητοποιηθούν και άλλοι φορείς πάνω σε δίκαια αιτήματα, που θα ανοίγουν δρόμο να επικοινωνήσουμε και να παλέψουμε μαζί με ευρύτερες λαϊκές δυνάμεις. Είναι πιθανό να συμμετέχουν και άλλες πολιτικές δυνάμεις, αφού πρόκειται για μαζικές οργανώσεις, μέσω των εκπροσώπων τους σε φορείς του κινήματος. Γι' αυτόν το λόγο απαιτείται καλή προετοιμασία για όλα τα ζητήματα, τα αιτήματα, τα πλαίσια και τις μορφές πάλης.

Μέσα από αυτήν την παρέμβαση, το κίνημα μπορεί να βγει πιο μαζικό και ισχυρό οργανωτικά, να γίνουν βήματα στην απόσπαση εργατικών - λαϊκών δυνάμεων από την καπιταλιστική χειραγώγηση, να μην παγιδεύονται στο σύστημα ούτε σε σοσιαλδημοκρατικές και ομορτυνιστικές αυταπάτες, να συσπειρώνονται με το Κόμμα και την ΚΝΕ. Να γίνουν βήματα στην προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας, να αποκτά αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό η κατεύθυνση της πάλης.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

Το Συνέδριο επιβεβαίωσε την ανάγκη αφομοίωσης των δύο πρόσφατων Πανελλαδικών Σωμάτων που οργανώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν με βάση την Πολιτική Απόφαση του 20ού Συνεδρίου, της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης για την παρέμβαση του Κόμματος στους αυτοασχολούμενους της πόλης και της Διευρυμένης Ολομέλειας της ΚΕ για τη δουλειά στους βιοπαλαιστές αγρότες, ώστε να διαμορφωθεί πιο ενιαία αντίληψη σχετικά με τον προσδιορισμό των δυνάμει συμμαχών της ερ-

γατικής τάξης, την κατεύθυνση της παρέμβασής μας στα κινήματά τους και για την προώθηση της κοινής δράσης στην προοπτική της κοινωνικής συμμαχίας σε αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Οι Αποφάσεις θα πρέπει να παλέψουμε να υλοποιηθούν, ώστε να ενισχυθεί η ικανότητα καθοδήγησης της παρέμβασής μας και σε αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις, καθήκον που δεν αφορά μόνο τις αντίστοιχες κομματικές δυνάμεις αυτοαπασχολούμενων της πόλης ή αγροτών. Επισημαίνονται επεξεργασμένες θέσεις - αποφάσεις που πρέπει να συγκεντρώσουν την προσοχή όλου του κομματικού δυναμικού το επόμενο διάστημα.

1. Στην κοινωνική συμμαχία εντάσσονται οι αυτοαπασχολούμενοι κυρίως των πόλεων και των κωμοπόλεων που έχουν χαρακτηριστικό την ατομική ιδιοκτησία μέσω παραγωγής κι ενδεχομένως περιορισμένο εμπορευματικό ή άλλης μορφής κεφάλαιο, περιορισμένη απόσπαση υπεραξίας.

Η προσοχή του Κόμματος επικεντρώνεται στους αυτοαπασχολούμενους χωρίς προσωπικό, εν γνώσει ότι μπορεί να απασχολούν και μέλη της οικογένειάς τους ή άλλο μη καταγεγραμμένο εργατικό δυναμικό, κυρίως σε εποχική βάση. Επιβεβαιώνουμε την ανάγκη ιεράρχησης στους βασικούς κλάδους συγκέντρωσης των αυτοαπασχολούμενων –Εμπόριο, Εστίαση, Κατασκευές, Μεταποίηση, Μεταφορές– και ενισχύουμε ταυτόχρονα τον προσανατολισμό, σε αυτοαπασχολούμενους καλλιτέχνες, επιστήμονες, όπως ορισμένοι υγειονομικοί αυτοαπασχολούμενοι (π.χ. φυσιοθεραπευτές).

Επιβεβαιώνουμε ότι στα κατώτερα μεσαία στρώματα υπάρχει μεγάλη διαφοροποίηση από κλάδο σε κλάδο και από είδος σε είδος εργασίας σε έναν κλάδο, ενώ τα ανώτερα είναι εμφανώς συνδεδεμένα με τα συμφέροντα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Τα κομματικά Όργανα και οι ΚΟΒ πρέπει να ιεραρχούν τη δουλειά τους σε αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις, γνωρίζοντας τη σύνθεσή τους, αξιολογώντας τα διάφορα τμήματά τους με βάση τα γενικά λενινιστικά κριτήρια, αλλά και με βάση τις σύγχρονες αναλύσεις - εκτιμήσεις του Κόμματος, όπως διαμορφώθηκαν στα δύο κομματικά Σώματα.

Σε ό,τι αφορά τους αγρότες, ιεραρχούμε την παρέμβασή μας σε αυτούς που δίνουν αγώνα επιβίωσης ως ατομικοί αγροτοπαραγωγοί, σε αυτούς δηλαδή που εξαρτούν την επιβίωσή τους από την ενασχόλησή τους με την αγροτική παραγωγή.

Οι Κομματικές Οργανώσεις θα πρέπει να επιμείνουν στα συνδυασμένα κριτήρια που έχουμε προσδιορίσει, εκτιμώντας και το οικονομικό μέγεθος της εκμετάλλευσης, τον βαθμό επέκτασης της μισθωτής εργασίας και κυρίως της μόνιμης, το ύψος των επιδοτήσεων.

Η πείρα επιβεβαιώνει ότι η κομματική προσέγγιση και η συνδικαλιστική οργάνωση των πολύ μικρών αγροτοπαραγωγών που διατηρούν αγροτική εκμετάλλευση με σκοπό την άντληση συμπληρωματικού εισοδήματος θα πρέπει να γίνονται από την πλευρά της κύριας εργασιακής τους σχέσης και όχι ως αγροτών. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τους εργάτες γης, μόνιμους ή εποχικούς, κυρίως μετανάστες, αλλά και τις εργάτριες στη διαδικασία πρώτης διαλογής - συσκευασίας.

2. Επιβεβαιώνεται ότι για τη διεύρυνση βημάτων στη δουλειά με τους

συμμάχους της εργατικής τάξης είναι αναγκαία η εξειδικευμένη κομματική παρέμβαση αυτοτελώς και στο κίνημά τους, με σταθερή προσήλωση στην ανάπτυξη της πάλης γύρω από τα βασικά τους προβλήματα, π.χ. στους αυτοαπασχολούμενους με το φορολογικό/χρέη, το ασφαλιστικό κ.λπ., στους βιοπαλαιστές αγρότες με βασικούς άξονες το κόστος παραγωγής, το εισόδημα/τιμές, την προστασία της παραγωγής κ.λπ.

Έχει αποδειχτεί ότι με επεξεργασμένα αιτήματα μπορούμε να ανοίγουμε δουλειά με απήκηση σε αυτοαπασχολούμενους και βιοπαλαιστές αγρότες άλλων πολιτικών πεποιθήσεων, να αγκαλιάζονται δυνάμεις που αν και μπορεί να ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες, ωστόσο συμφωνούν σε ορισμένα βασικά ζητήματα και είναι διατεθειμένοι να αγωνιστούν.

Πρόκειται για βάση που αξιοποιούμε για να ανοίξει δουλειά με προοπτική, με το συνολικότερο πλαίσιο της ιδεολογικής - πολιτικής μας πάλης. Απαιτείται προετοιμασία ώστε να διευρύνεται η συζήτηση για τις αιτίες των προβλημάτων, αυτά να συσχετίζονται με το κοινωνικοοικονομικό και κατά συνέπεια το πολιτικό σύστημα, συνολικά τον καπιταλισμό, έτσι ώστε να αντιμετωπίζεται η λογική της «εθνικής ενότητας και παραγωγικής ανάπτυξης» της εκάστοτε κυβέρνησης, να αναδεικνύεται η ανάγκη σταθερότητας στην κατεύθυνση του περιεχομένου και των μορφών της πάλης κ.λπ.

Κλειδί είναι η ενασχόληση των Οργάνων και η λειτουργία των εκάστοτε Κομματικών Ομάδων που πρέπει να επικεντρώνονται στην καλύτερη μελέτη του χώρου, στην παρακολούθηση των εξελίξεων και της διαπάλης, στην επεξεργασία κι εξειδίκευση πλαισίων, θέσεων, γενίκευσης της πείρας από τη δράση.

Το ζήτημα της αγωνιστικής μαζικής γραμμής συσπείρωσης με αντικαπιταλιστικό - αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα ή έστω της σποράς ριζοσπαστικών ιδεών σε πιο δύσκολους χώρους απαιτεί έναν σχετικά μακροπρόθεσμο σχεδιασμό με εξειδίκευση, ιεράρχηση βημάτων, προσαρμογές με βάση την επικαιρότητα. Η στάθμη της παρέμβασης των κομμουνιστών, σε συνδυασμό βέβαια με τα αντίστοιχα μέτρα, για να βελτιώνονται η διοχέτευση και η εμβέλεια των θέσεων μας σε αυτά τα στρώματα, είναι διαδικασία σύνθετη με επιτυχίες και οπισθοχωρήσεις.

3. Καμιά μορφή συσπείρωσης ή καμιά κινηματική μορφή δεν μπορεί να έχει έναν χαρακτήρα εσαεί νομοτελειακό. Μια μορφή συσπείρωσης μπορεί να παίρνει κατά διαστήματα αντιμονοπωλιακά χαρακτηριστικά, άλλοτε πιο αβαθή, άλλοτε με πιο προωθημένα αιτήματα. Η επιλογή των εκάστοτε μορφών πανελλαδικών συσπειρώσεων, με βάση και τον γενικότερο συσχετισμό κυρίως σε τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, γίνεται με στόχο τη συγκέντρωση συνδικαλισμένων, τη μαζικοποίηση συλλόγων, επιτροπών αγώνα, ομοσπονδιών σε αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, που στην ουσία της είναι αντικαπιταλιστική, με στόχο να συντονίζουν τη δράση τους. Στόχος είναι να μαζικοποιούνται, να μαχητικοποιούνται, να απλώνουν τη δράση τους, ενισχύοντας τη συμμαχία με όλους τους καταπιεσμένους, τους εργάτες, τους αγρότες, τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων, τις γυναίκες και τους νέους των λαϊκών οικογενειών.

Στο κίνημα των αυτοαπασχολούμενων των πόλεων, κρίσιμο ζήτημα στο οποίο θα πρέπει να εστιάσει ο κομματικός προβληματισμός είναι η ανάγκη να βελτιωθεί η παρέμβαση «από τα κάτω», ώστε να δημιουργη-

θούν εκ νέου προϋποθέσεις πανελλαδικού ή και περιφερειακού συντονισμού σε ριζοσπαστική αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

Σε αυτήν την κατεύθυνση προσανατολιζόμαστε να προτείνουμε νέες μορφές συντονισμού, ενώ σε επίπεδο Αττικής στηρίζουμε την προσπάθεια της Ομοσπονδίας Βιοτεχνικών Σωματείων Αττικής (ΟΒΣΑ). Η πάλη θα ριζοσπαστικοποιείται στον βαθμό που η σταθεροποίηση και η διεύρυνση των δυνάμεών μας στις μεγάλες πόλεις και τους μαζικούς κλάδους θα συνδυάζουν την άμεση πρωτοβουλία διεκδίκησης για ορισμένα προβλήματα με την τεκμηριωμένη ανάδειξη των αιτιών των προβλημάτων, επομένως της ιδεολογικής - πολιτικής πάλης στο κίνημα.

Αντίστοιχα, στους βιοπαλαιστές αγρότες επιδιώκουμε την οργάνωση των αγροτών που έχουν κίνητρο επιβίωσης ως αγροτοπαραγωγοί, ανά χωριό ή ανά ομάδα χωριών, με τη μορφή Αγροτικού Συλλόγου. Ένα πρώτο βήμα μπορεί να είναι η Επιτροπή Αγώνα, ιδιαίτερα σε φάση κινητοποιήσεων. Στόχο έχουμε τη συγκρότηση Ομοσπονδιών Αγροτικών Συλλόγων σε επίπεδο νομού ή και γειτονικών νομών. Το ζήτημα προσέγγισής τους είναι απαιτητικό, θέλει σχεδιασμό, ευελιξία, κλιμάκωση της διαρκούς ιδεολογικής - πολιτικής και μαζικής παρέμβασης, της πρωτοπόρας δράσης των κομμουνιστών με κατάλληλο πλαίσιο πάλης, συνθήματα, προτεινόμενες μορφές πάλης.

Στηρίζουμε την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων (ΠΕΜ) και το πλαίσιο πάλης της, την προσπάθεια ο πανελλαδικός συντονισμός να εκφράζεται με πιο σταθερές μορφές οργάνωσης και εναλλασσόμενες μορφές πάλης, στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του αγροτικού κινήματος, της συνεχόμενης διεύρυνσης της συσπείρωσης σε αντιμονοπωλιακή, αντιΚΑΠ κατεύθυνση.

4. Η προώθηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων και τους αγρότες είναι πρώτ' απ' όλα καθήκον των κομμουνιστών. Με τη δική τους ευθύνη, το ταξικά προσανατολισμένο συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα θα πετυχαίνει πιο σταθερούς κοινούς αγωνιστικούς βηματισμούς, με μορφές οργάνωσης κοινωνικών δυνάμεων που η ίδια η κοινωνική τους θέση τις σπρώχνει σε μεγαλύτερες ταλαντεύσεις και διστακτικότητα.

Δεν είναι σωστή η αντίληψη ότι η κοινωνική συμμαχία θα αναπτύσσεται εξ αρχής στο έδαφος της αποδοχής των διεκδικήσεων της εργατικής τάξης από τα λαϊκά τμήματα των μεσαίων στρωμάτων ως ένδειξη αλληλεγγύης ή γιατί, σε τελευταία ανάλυση και προοπτική, τα γενικά συμφέροντα της εργατικής τάξης –κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής– συνιστούν την κοινωνική πρόοδο και γι' αυτές τις δυνάμεις, ότι σε αυτήν τη βάση είναι δεδομένη η ηγετική θέση της εργατικής τάξης στη συμμαχία. Αυτή η παραπάνω αντικειμενική θέση της εργατικής τάξης στην επαναστατική κοινωνική πρόοδο, στην κοινωνική πρακτική πρέπει να κατακτιέται, με ευθύνη της ιδεολογικής - πολιτικής οργανωμένης πρωτοπορίας της.

Ο τρόπος με τον οποίο τα όργανα του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος –με ευθύνη πρώτ' απ' όλα των κομμουνιστών– απευθύνονται στους φορείς των αυτοαπασχολούμενων, των βιοπαλαιστών αγροτών, αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο που πρέπει να κατακτηθεί. Γι' αυτό είναι ανάγκη η επεξεργασία εξειδικευμένης γραμμής και πλαισίου πάλης και

η αντιμετώπιση της μηχανιστικής μεταφοράς θέσεων, μορφών πάλης κι εμπειριών που κατακτιούνται στο εργατικό κίνημα.

Είναι υπόθεση της παρέμβασης των κομμουνιστών στο συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα, ώστε αυτό με ουσιαστικές συλλογικές διαδικασίες (απεύθυνση σε ΔΣ, κοινές συσκέψεις κ.λπ.) να θέτει στο επίκεντρο ζητήματα επιβίωσης και όρων ζωής (Υγεία, Ασφάλιση, Παιδεία, Πρόνοια, κοινωνικές υποδομές, διατροφικές ανάγκες και υπηρεσίες προστασίας από φυσικά φαινόμενα) που αφορούν ευρύτερα τις εργατικές - λαϊκές οικογένειες, που αφορούν την πλειοψηφία των αυτοαπασχολούμενων και βιοπαλαιστών αγροτών, να υποστηρίζει τα αιτήματά τους για προστασία από πλειστηριασμούς, κατασχέσεις κ.λπ., να αντιμάχεται τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, επεμβάσεις και πιέσεις. Αυτός είναι ο δρόμος για να κατακτιέται η κοινή δράση, να συνειδητοποιείται η αναγκαιότητα, το όφελός της.

Τα σημαντικά κοινωνικά προβλήματα είναι η βάση για να αναπτυχθεί πιο σταθερά η κοινή πάλη από εργατικά σωματεία, Αγροτικούς Συλλόγους, φορείς αυτοαπασχολούμενων, αλλά και Συλλόγους και Ομάδες Γυναικών της ΟΓΕ, φορείς επιστημόνων αυτοαπασχολούμενων, καλλιτεχνών, να συσπειρωθούν μαθητές, φοιτητές - σπουδαστές, να προωθηθεί η κοινωνική συμμαχία στην πράξη.

Σε κάθε περίπτωση, η προώθηση της κοινωνικής συμμαχίας προϋποθέτει διεύρυνση των δυνάμεων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, αλλά και βελτίωση των θέσεων των κομμουνιστών στο αγροτικό κίνημα και κυρίως στο κίνημα των αυτοαπασχολούμενων των πόλεων, ώστε να διαμορφωθούν, να λειτουργούν αγροτικοί σύλλογοι και αγροτικές ομοσπονδίες, σύλλογοι - ενώσεις - ομοσπονδίες αυτοαπασχολούμενων πόλεων, να απεγκλωβίζονται από την καπιταλιστική επιρροή.

5. Όλα τα παραπάνω προϋποθέτουν ξεχωριστά σχεδιασμένη και με τα ανάλογα μέτρα (χρεώσεις στα Όργανα, συγκρότηση Κομματικών Ομάδων, συζητήσεις στις ΚΟΒ) υλοποίηση της ιδεολογικής - πολιτικής παρέμβασης στους αγρότες και τους αυτοαπασχολούμενους των πόλεων, την κεντρική στήριξή τους με προπαγανδιστικά υλικά, αρθρογραφία, εσωκομματικά σημειώματα θέσεων, κριτικής σε άλλες δυνάμεις, παρεμβάσεις στη Βουλή, στα Δημοτικά και Περιφερειακά Συμβούλια κλπ.

Χρειάζεται καθοδηγητική φροντίδα για την ανάδειξη συνδικαλιστών, για το κομμουνιστικό τους ατσάλωμα με συμμετοχή τους σε όλες τις μορφές των ταξικών αγώνων, δουλειά για την ανάπτυξη της κομμουνιστικής τους συνείδησης μέσω εσωκομματικών - μορφωτικών σχολών, μαθημάτων, σεμιναρίων κλπ. Χρειάζεται πρόγραμμα εξειδικευμένων κομματικών περιοδίων, συσκέψεων, εκδηλώσεων. Πρόγραμμα στρατολογιών, ιεραρχώντας τον κλάδο, το χωριό, την καλλιέργεια που έχει σχετική δυναμική, όπου πρέπει να αποκτήσουμε δυνάμεις, να διαμορφώσουμε Κομματική Ομάδα που θα πρωτοστατήσει στην απόκτηση επαφών σε συλλόγους ή στην ίδρυσή τους.

Απαιτούνται στελέχη σε όλα τα επίπεδα, από την ΚΕ έως τα Γραφεία ΚΟΒ, ικανά να προσανατολίσουν Όργανα και ΚΟΒ, να καθοδηγήσουν εκλεγμένους στα ΔΣ των μαζικών οργανώσεων αγροτών και αυτοαπασχολούμενων των πόλεων.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΡΙΩΝ ΣΤΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ (ΟΓΕ)

1. Οι κομμουνίστριες σε μαζικό επίπεδο δραστηριοποιούνται μέσω των Γυναικείων Συλλόγων της ΟΓΕ, που συνιστά ριζοσπαστική γυναικεία πανελλαδική οργάνωση με ιστορία 44 χρόνων και που από την ίδρυσή της αντιμάχεται την αταξική προσέγγιση των ανισοτιμιών σε βάρος της γυναίκας, τον μονόπλευρο προσανατολισμό σε προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες σε επίπεδο νομοθεσίας και συμπεριφοράς εκ μέρους των ανδρών. Η δράση των κομμουνιστριών μέσα σε αυτήν τη μαζική οργάνωση δεν μπορεί να θεωρεί ότι η συσπείρωση των γυναικών γίνεται με βάση μια ενιαία πολιτική αντίληψη ούτε με βάση τον βαθμό συνειδητοποίησης του προβλήματος της ανισοτιμίας της γυναίκας. Το ενοποιητικό στοιχείο είναι –τουλάχιστον στην κεντρική παρέμβαση της ΟΓΕ– η ταξική θεώρηση των προβλημάτων ανισοτιμίας της γυναίκας, γενικότερα των οξυμένων λαϊκών προβλημάτων, η αγωνιστική διεκδίκηση των σύγχρονων αναγκών τους, η συμμετοχή στους εργατικούς - λαϊκούς αγώνες.

Αν και καταγράφονται ορισμένα βήματα λόγω ενίσχυσης του προσανατολισμού ορισμένων καθοδηγητικών οργάνων, δεν έχουν αξιοποιηθεί όλες οι δυνατότητες για προσέγγιση εργαζόμενων γυναικών, μητέρων, νεότερων ηλικιών, πολύ περισσότερο κοριτσιών σε περίοδο σπουδών, που πολιτικά δεν προσεγγίζουν το Κόμμα. Με ευθύνη των κομμουνιστριών, χρειάζεται να κατανοηθεί ο ρόλος αυτού του κινήματος που μετά τη φάση της πανδημίας θα πρέπει να μπει σε μια νέα φάση ανάπτυξης, ξεπερνώντας τα προβλήματα που έφερε η πανδημία. Τα μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ θα πρέπει να πρωτοστατήσουν ώστε να γίνουν μαζικές και με ουσιαστική συζήτηση και δράση συνελεύσεις των Συλλόγων/Ομάδων της ΟΓΕ στην προοπτική του συνεδρίου που αναβλήθηκε.

2. Οι κομμουνίστριες που συμμετέχουν σε πανελλαδικό επίπεδο και σε άλλα όργανα του γυναικείου κινήματος δουλεύουν ώστε να εξασφαλίζουν έναν καλό προσανατολισμό στη δράση του Διοικητικού Συμβουλίου, για τη συμμετοχή εργατριών, υπαλλήλων, γυναικών από τους αυτοαπασχολούμενους της πόλης και αγρότισσες στους Συλλόγους και τις Ομάδες της ΟΓΕ. Αξιοποιούμε τη θετική πείρα και αναπτύσσουμε πολύμορφη αγωνιστική δραστηριότητα, θέτοντας στο επίκεντρο τις διεκδικήσεις για την εργασία των γυναικών ως καθολικό κοινωνικό δικαίωμα, για την κοινωνική ευθύνη προστασίας της μητρότητας και στήριξης της οικογένειας, για την ισότιμη συμμετοχή της γυναίκας στην κοινωνική ζωή και δράση.

Αξιοποιούμε στη δουλειά των κομμουνιστών στις γυναίκες τις σημαντικές κεντρικές επεξεργασίες και δίνουμε συνέχεια στη δράση του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος για ενημέρωση - αγωνιστική διεκδίκηση με βάση το τρίπτυχο εργασιακή σταθερότητα - εργασιακό εισόδημα - κοινωνικές υπηρεσίες, από το οποίο εξαρτάται η ποιότητα ζωής, ο ελεύθερος χρόνος, με αιτήματα για μόνιμη και σταθερή εργασία, για σταθερό ωράριο εργασίας, για κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, για υπεράσπιση της Κυριακάτικης Αργίας, με διεκδικήσεις απέναντι στο αστικό κράτος και τους αστικούς θεσμούς, την καπιταλιστική εργοδοσία. Αυτή

η δράση όχι μόνο δεν έρχεται σε αντιπαράθεση με το συνδικαλιστικό - εργατικό και τα άλλα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα (αυτοαπασχολούμενων πόλεων, αγροτών), αντίθετα συμβάλλει στην από κοινού πάλη για την άνοδο της συμμετοχής της εργαζόμενης γυναίκας στους εργατικούς - λαϊκούς αγώνες.

Σημαντικό μέτωπο ιδεολογικής - πολιτικής δουλειάς στις γυναίκες, που απαιτεί παραπέρα εξειδίκευση, αποτελεί η αποκάλυψη και καταδίκη των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, του ΝΑΤΟ, των ξένων βάσεων στην Ελλάδα, των σχετικά πρόσφατων συμφωνιών ΗΠΑ - Ελλάδας, η κοινή δράση με την ΕΕΔΥΕ, το μέτωπο ενάντια στη χρήση ναρκωτικών, συχνά σε κοινή δράση με αντίστοιχες οργανώσεις, η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και ιδιαίτερα στις γυναίκες και τα παιδιά.

Χρειάζεται να απασχολήσουν τα καθοδηγητικά όργανα και τις Κομματικές Ομάδες των Συλλόγων/Ομάδων της ΟΓΕ τα συμπεράσματα από τις καμπάνιες της τα τελευταία χρόνια. Έχουν βοηθήσει να ανοίξει η συζήτηση με νέο περίγυρο γυναικών από χώρους εργασίας, σχολές, γειτονίες, για το πλαίσιο πάλης που φωτίζει ότι τα προβλήματα των γυναικών σε κάθε πλευρά της κοινωνικής τους ζωής σχετίζονται με τη σύμφυση της γυναικείας ανισοτιμίας και του ταξικού διαχωρισμού της κοινωνίας, της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Χρειάζεται επιμονή των καθοδηγητικών Οργάνων για τη συσπείρωση φοιτητριών στο ριζοσπαστικό κίνημα, για την κοινή αγωνιστική δράση του με τους φοιτητικούς συλλόγους, κάτι που μπορεί να γίνει πράξη με την ευαισθητοποίηση μελών και φίλων της ΚΝΕ στον χώρο των ΑΕΙ.

Από τα γυναικεία στελέχη και κομματικά μέλη, ανεξάρτητα από χρέωση, αλλά και από Κομματικές Ομάδες σωματείων σε κλάδους με μεγάλη συμμετοχή γυναικών (π.χ. Εμπόριο, Υπηρεσίες, Τηλεπικοινωνίες, Τουρισμός, Υγεία, Εκπαίδευση) μπορεί να αξιοποιηθεί πιο ουσιαστικά το Δελτίο της ΟΓΕ που ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια έχει αναβαθμιστεί στο περιεχόμενο και τη μορφή του, έχει εμπλουτιστεί με άρθρα συνδικαλιστριών από χώρους δουλειάς.

Περισσότερο χρειάζεται να απασχολήσει τα καθοδηγητικά Όργανα ο προσανατολισμός των κομμουνιστριών στα ΔΣ των Γυναικείων Συλλόγων για ανάπτυξη κοινής δράσης με εργατικά σωματεία, με τις ενώσεις των ΕΒΕ, με τους Αγροτικούς Συλλόγους, ώστε να αποκτήσει ουσιαστικό περιεχόμενο η παρέμβασή τους, να διαχέονται οι θέσεις, τα αιτήματα για τις εργατοϋπαλλήλους στη ζωή και λειτουργία των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων. Χρειάζεται να αξιοποιηθεί πανελλαδικά η πείρα της κοινής δράσης που έχει συγκεντρωθεί στην Αττική, που γίνονται πιο σταθερά βήματα σε αυτόν τον προσανατολισμό, κυρίως στο Εμπόριο με την ανάπτυξη κοινής δράσης για την Κυριακή Αργία από το Σωματείο Εμποροϋπαλλήλων, την ΟΒΣΑ και την ΟΓΕ.

Ο υπάρχων συσχετισμός στην Παγκόσμια Δημοκρατική Ομοσπονδία Γυναικών (ΠΔΟΓ) αποτυπώνει τη συμμετοχή μεγάλου αριθμού οργανώσεων με σοσιαλδημοκρατική κατεύθυνση, την αρνητική κατάσταση του κομμουνιστικού κινήματος.

Νέο στοιχείο της τελευταίας περιόδου είναι ότι όλο και περισσότερες γυναικείες οργανώσεις της ΠΔΟΓ υιοθετούν τις αστικές και ομορτυνιστικές απόψεις του φεμινιστικού ρεύματος στο γυναικείο κίνημα, όπως και για το «κοινωνικό φύλο». Μέσα από την παρέμβαση της ΟΓΕ χρειά-

ζεται να συνεχιστεί η ενίσχυση του ριζοσπαστικού προσανατολισμού στο γυναικείο κίνημα, με μαζικές, κινηματικές γυναικείες οργανώσεις που να στηρίζονται σε συλλόγους γυναικών και στα μέλη τους. Με την αγωνιστική δράση τους να στηρίζουν τα συμφέροντα, τις διεκδικήσεις των γυναικών εργατικής - λαϊκής ένταξης ή καταγωγής. Εκτιμάμε ότι στο πλαίσιο της ΠΔΟΓ οι δυνάμεις της ΟΓΕ άνοιξαν μέτωπο με τον προσανατολισμό αρκετών γυναικείων οργανώσεων που «βάζουν πλάτη» κυρίως σε αστικές σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις, σε αντιπαράθεση με το φιλελεύθερο μείγμα αστικής διαχείρισης καθώς και με τη στάση των γυναικείων οργανώσεων απέναντι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ώστε να απορρίψουν τα παζάρια των αστικών τάξεων και τον εγκλωβισμό σε κάποια από τα διαφορετικά ιμπεριαλιστικά κέντρα. Οι δυνάμεις της ΟΓΕ, μέσα σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, επεδίωξαν κοινή δράση με άλλες οργανώσεις, καθήκον το οποίο παραμένει.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΝΕ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ - ΛΑΪΚΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Η παρέμβαση του Κόμματος και της ΚΝΕ στους νέους και τις νέες των εργατικών - λαϊκών οικογενειών μπορεί να δώσει ουσιαστική διέξοδο στις ανησυχίες που αφορούν το παρόν και το μέλλον τους. Παρέμβαση ιδεολογική - πολιτική που, μέσα από τη δράση και την επεξεργασία περιεχομένου και μορφών πάλης στο μαζικό κίνημα, μπορεί να είναι καθοριστική ώστε τα προβλήματα που συναντούν στην προσπάθεια για μόρφωση, εργασία, δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου, στην ανάπτυξη κοινωνικής δραστηριότητας, στις προσωπικές σχέσεις, στη δημιουργία οικογένειας, να γίνουν έδαφος διεκδίκησης, συλλογικής οργανωμένης δράσης, η νεολαία να διεκδικεί τα δικαιώματά της, τις σύγχρονες ανάγκες της.

Από το 20ό Συνέδριο αναπτύχθηκαν αγώνες που έχουν πιο έντονο το στοιχείο της πρωτοβουλίας των δυνάμεων του Κόμματος και της ΚΝΕ, όχι μόνο αυτοτελώς αλλά και σε μαζικές οργανώσεις, βέβαια με διαφοροποιήσεις και στο επίπεδο κίνησης μαζών (μαθητικοί αγώνες, φοιτητικά ξεσπάσματα, κινητοποιήσεις ιδιαίτερα αναπληρωτών εκπαιδευτικών, συμμετοχή γονιών σε εκπαιδευτικά συλλαλητήρια κ.ά.). Αναδεικνύονται ορισμένα πιο μόνιμα θετικά χαρακτηριστικά στην αντίληψή μας για την παρέμβαση των κομμουνιστών στο κίνημα, ειδικά στους χώρους της Εκπαίδευσης, που χρειάζεται να διατηρηθούν και να επεκταθούν ως τρόπος σκέψης και δράσης.

Η δουλειά με τις προγραμματικές εξειδικεύσεις σε κάθε χώρο και εκπαιδευτική βαθμίδα μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην ικανότητα επεξεργασίας στόχων πάλης μέσα στη ζωντανή δράση στο κίνημα. Να αντιμετωπίζεται ταξικά κι επιχειρηματολογημένα η εκάστοτε κυβερνητική πολιτική στον χώρο της Παιδείας, να λειτουργεί προωθητικά και στην ενασχόληση με μια σειρά από νέα ζητήματα που εμφανίζονται ή και προβλήματα που με οξύτητα ανακύπτουν στην Εκπαίδευση, αν κι εκφράζουν τα προβλήματα της εξέλιξης της αστικής κοινωνίας (π.χ. γλωσσική φτώχεια, bullying, επίδραση στις νεανικές συνειδήσεις από την καπιταλιστική αξιοποίηση του διαδικτύου κ.ά.).

Τα παραπάνω συμπεράσματα επιβεβαιώθηκαν περίτρανα και σε σχέση με τους μαθητικούς αγώνες, όπου το θέμα της ιδεολογικής υποδομής των νέων κομμουνιστών έγινε από τα πράγματα στοιχείο αναγκαίο, αλλά και παράγοντας που συνέβαλε –στον βαθμό που είναι ανεπτυγμένο– ώστε να δίνεται στο κίνημα αντοχή και προοπτική.

Για το μαθητικό κίνημα - την Επαγγελματική Εκπαίδευση και Μαθητεία

Στους χώρους των σχολείων (Γυμνάσια - Λύκεια - ΕΠΑΛ), αν και έγιναν βήματα στον συντονισμό των Οργανώσεων της ΚΝΕ με τις αντίστοιχες Κομματικές Οργανώσεις για την αναζωογόνηση του μαθητικού κινήματος, η παρέμβαση στα Μαθητικά Συμβούλια, στην «καρδιά» δηλαδή του μαθητικού κινήματος, παραμένει αδύνατη και μάλιστα έχει ενταθεί η προσπάθεια κυβέρνησης, κρατικού μηχανισμού, άλλων πολιτικών κομμάτων, να παρέμβουν στο περιεχόμενο και τη λειτουργία τους.

Η ΚΝΕ, μέσω των εκλεγμένων μελών και φίλων της, οφείλει να πρωτοστατήσει με νέα ορμή στα Μαθητικά Συμβούλια, ώστε αυτά να λειτουργούν ως όργανα αγώνα για τα οξυμένα προβλήματα και τις ανάγκες των μαθητών, να βελτιώσει την επίδρασή της στο σύνολο των σχολείων της χώρας.

Οι συνεχιζόμενες αλλαγές στο σχολείο, στο εξεταστικό σύστημα, στην ολοένα και πιο αποστεωμένη γνώση που παρέχεται, η μονότονη και πιεστική καθημερινότητα που δημιουργεί άγχος στους μαθητές, είναι βασικοί παράγοντες ανάπτυξης μαθητικών αγώνων, είναι το έδαφος πάνω στο οποίο η ΚΝΕ και το Κόμμα πρέπει να συνεχίσουν να δουλεύουν, αξιοποιώντας την επεξεργασία της θέσης μας για το «Ενιαίο Δωδεκάχρονο Σχολείο Σύγχρονης Γενικής Παιδείας», την επεξεργασμένη για μαθητές μπροσούρα της Μαθητικής Επιτροπής του ΚΣ που επικαιροποιήθηκε. Αντίστοιχα, να δυναμώνουν ο προβληματισμός και η εναντίωση στις πολεμικές επεμβάσεις, η αλληλεγγύη στα θύματά τους, στους πρόσφυγες και, συνολικότερα, να πολλαπλασιαστούν οι δράσεις ενάντια στον φασισμό, στον ρατσισμό και την περιθωριοποίηση ανθρώπων με βάση το φύλο, τη θρησκεία, το σεξουαλικό προσανατολισμό, για ζητήματα που αφορούν το περιβάλλον, την αξιοποίηση ελεύθερων χώρων κ.λπ. Σε όλα τα παραπάνω, να ενταθεί η διαπάλη με την πολύπλευρη παρέμβαση του αντίπαλου που ξεδιπλώνεται μέσα από πολλά κανάλια και με νέες προσαρμοσμένες μορφές γι' αυτές τις ηλικίες.

Παραμένει επιτακτική η ανάγκη να γίνουν πιο αποφασιστικά βήματα στην όξυνση της διαπάλης με την κυρίαρχη ιδεολογία, που εκφράζεται τόσο στα σχολικά βιβλία όσο και στα διάφορα σχολικά προγράμματα, από μεγάλη γκάμα χορηγών, εμπνευστών κι επιτελείων (ΜΚΟ, πρεσβείες κλπ.), με προγράμματα που «τρέχουν» ολοένα και περισσότερο.

Η πολύμορφη δράση των εκλεγμένων μελών και φίλων της ΚΝΕ μέσα στο σχολείο και την τάξη τους για οτιδήποτε απασχολεί τη μαθητική κοινότητα είναι αυτή που μπορεί να δώσει αγωνιστικό πρόσημο στα Μαθητικά Συμβούλια, να δώσει πνοή και ζωντάνια στη λειτουργία τους, να ανεβάσει τη συλλογική συζήτηση και οργάνωση των μαθητών, να κατοχυρώσει και τις δικές μας δυνάμεις.

Με αυτόν τον τρόπο γίνεται κατορθωτό σταθερά να υπάρχει επίδρα-

ση τόσο στο περιεχόμενο και το πλαίσιο αιτημάτων που υιοθετεί σε διάφορες φάσεις το μαθητικό κίνημα όσο και στο να κατοχυρώνονται και νέες μορφές οργάνωσης του μαθητικού κινήματος, με κύρια αυτή των Συντονιστικών Επιτροπών Σχολείων σε δήμους. Οι δυνάμεις της ΚΝΕ στηρίζουν τη Συντονιστική Επιτροπή Μαθητών Αθήνας, η οποία έχει αναγνωριστεί πλατιά, έχει καταξιωθεί η δράση της και σε πανελλαδικό επίπεδο.

Αυτή η προσπάθεια πρέπει να στηριχτεί καλύτερα με τη συντονισμένη δράση των δυνάμεών μας σε γονείς και εκπαιδευτικούς σε πανελλαδικό επίπεδο, ανά περιοχή ή και σχολική μονάδα.

Χωρίς υποτίμηση αδυναμιών, έχουν διαμορφωθεί ορισμένες προϋποθέσεις για να γίνει διακριτό βήμα στη διεύρυνση δεσμών της ΚΝΕ στα σχολεία, με την ανάδειξη μελών της σε Μαθητικά Συμβούλια, σε καταξιωμένες μέσα από τη δράση συντονιστικές επιτροπές. Οφείλουμε να στηριχτεί αυτή η δουλειά όλο το επόμενο διάστημα, με πολυμορφία, βάρος στη μαθητική ΟΒ, στο περιεχόμενό της, στη δυνατότητα να ανοίγει νέους δρόμους μαζικά με μαθητές, με το μάτι στη σχολική μονάδα.

Έχει σημασία να δυναμώσει η βοήθεια των κομματικών και ΚΝίτικων καθοδηγητικών Οργάνων, ώστε οι ίδιοι οι μαθητές μέλη της ΚΝΕ να συνεχίσουν να ηγούνται για τη δημιουργία κι ενίσχυση αγωνιστικών διαθέσεων, οι ίδιοι να στρατολογούν, να μπαίνουν πιο γερά και με αυτοπεποίθηση στην πολιτική αντιπαράθεση, προσαρμοσμένα στην κοινωνική πείρα αυτών των ηλικιών.

Η δουλειά στην Επαγγελματική Εκπαίδευση και τη Μαθητεία είναι δουλειά προοπτικής στην εργατική τάξη, στην ανασύνταξη του εργατικού κινήματος και για την παρέμβαση σε αυτοαπασχολούμενους. Χρειάζεται να ενισχυθεί σημαντικά ο συντονισμός Κόμματος και ΚΝΕ ανά κατηγορία σχολής, κλάδο, ειδικότητα και περιοχή. Τα Τμήματα της ΚΕ, οι Κομματικές Ομάδες των Ομοσπονδιών, των Εργατικών Κέντρων και των κλαδικών σωματείων από κοινού με τις δυνάμεις της ΚΝΕ να διαμορφώσουν σχέδιο παρακολούθησης, επεξεργασίας ζητημάτων, παρέμβασης και τελικά οικοδόμησης στην Επαγγελματική Εκπαίδευση.

Με την παρέμβασή μας να δυναμώσει η ενεργός συμμετοχή των μαθητών στα ΕΠΑΛ στους μαθητικούς αγώνες για τα κοινά προβλήματα. Να αντιμετωπιστούν οι δυσκολίες στην απόκτηση επαγγελματικής - τεχνικής ειδικότητας λόγω της υποβάθμισης των σπουδών τους, που οπωσδήποτε επιδρούν στην ανάπτυξη αγωνιστικών διαθέσεων. Η παρέμβασή μας στα ΕΠΑΛ μπορεί να εμπλουτιστεί πάνω σε αυτά τα ζητήματα, με βάση και τη συνέχεια της επεξεργασίας της θέσης μας για την Επαγγελματική Εκπαίδευση. Χρειάζεται να παίρνουμε υπόψη στον σχεδιασμό ότι πρόκειται για χώρο με ιδιαίτερη σημασία λόγω της ταξικής προέλευσης των παιδιών αυτών, που συχνά εργάζονται παράλληλα με το σχολείο, αλλά και τη στοχευμένη από κυκλώματα διακίνηση ναρκωτικών, τη δράση διάφορων ομάδων, συνδέσμων οπαδών ποδοσφαιρικών ομάδων κ.λπ.

Η μαζικοποίηση που καταγράφεται στις διαδικασίες των Συλλόγων Σπουδαστών Δημοσίων ΙΕΚ, των συνελεύσεων σε σχολές, μπορεί να διευρυνθεί περαιτέρω με την καθοριστική παρέμβαση των δυνάμεων της ΚΝΕ.

Καθοριστικοί όροι για να γίνουν διακριτά βήματα στην αγωνιστική ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αντιμονοπωλιακή - αντικαπιταλιστική κατεύθυνση αποτελούν η ανάπτυξη των οργανωμένων μας δυνάμεων στα πανεπιστήμια, η ενίσχυση της πολύπλευρης ιδεολογικοπολιτικής παρέμβασης σε σύνδεση με το επιστημονικό τους αντικείμενο, η μελέτη της πείρας από την παρέμβασή μας για ανάπτυξη αγωνιστικών διεργασιών τα προηγούμενα χρόνια, καθήκον απαιτητικό για τις δυνάμεις του Κόμματος και της ΚΝΕ.

Τα όποια θετικά βήματα έγιναν, έχουν τη σφραγίδα των δυνάμεών μας, όμως δεν είναι στέρεα. Το φοιτητικό κίνημα εξακολουθεί να βρίσκεται σε βαθιά κρίση και υποχώρηση.

Η ενίσχυση του Μετώπου Αγώνα Σπουδαστών με νέους Συλλόγους αυτά τα χρόνια εκφράζει ορισμένα θετικά στοιχεία που αναπτύχθηκαν στους φοιτητικούς συλλόγους.

Να αξιοποιηθεί καθοδηγητικά η πείρα που συγκεντρώνεται σε ορισμένες οργανώσεις από την επεξεργασία πλαισίων πάλης, διεκδικήσεων, αιχμών, πείρα που μπορεί να γενικευτεί. Η ενασχόληση με το σύνολο της ζωής των φοιτητών, των όρων σπουδών, μόρφωσης, πτυχίου, επαγγελματικής προοπτικής, για ζητήματα επιστήμης - έρευνας, ψυχαγωγίας, αθλητισμού, πολιτισμού είναι επίσης κατεύθυνση που βοηθά να δραστηριοποιηθούν ευρύτερες δυνάμεις, να αναδειχτούν και να διεκδικηθούν οι σύγχρονες ανάγκες των φοιτητών. Μπορούμε να χτίσουμε πιο αποφασιστικά στα μέλη κυρίως της ΚΝΕ υπεροχή στηριγμένη στη μαρξιστική μόρφωση και γνώση, στην ικανότητα παρακολούθησης του αντικειμένου σπουδών και ανάπτυξης κριτικής ματιάς, που μπορεί στα παραπάνω να ξεχωρίσει, να μπολιάσει με τις ριζοσπαστικές - επαναστατικές ιδέες τους νεανικούς προβληματισμούς και ανησυχίες, να επιδράσει στα βήματα του κινήματος. Σε αυτήν την υπόθεση να αξιοποιηθούν όλες οι σχετικές εκδόσεις του Κόμματος και της ΚΝΕ.

Είναι καθοδηγητικό ζήτημα προς κατάκτηση και αφορά τη βοήθεια στα μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ στα Πανεπιστήμια να μην είναι αποσπασματικές οι προσπάθειες ζύμωσης, ενημέρωσης, διαπάλης με τις άλλες δυνάμεις για τον προσανατολισμό της πάλης και φυσικά αγωνιστικής δράσης σε αυτό το έδαφος.

Στον αντίποδα του αστικού σχεδιασμού για την επιβολή των ηλεκτρονικών ψηφοφοριών και ενιαίο ψηφοδέλτιο στους φοιτητικούς Συλλόγους, χρειάζεται με τη δική μας παρέμβαση να ενισχυθεί η συζήτηση για την αξία του αγώνα και της συλλογικής - συνδικαλιστικής οργάνωσης, για την ανάγκη να υπάρχει φοιτητικός Σύλλογος, με τη μαζική συμμετοχή φοιτητών, που είναι όπλο στην αγωνιστική, συλλογική, οργανωμένη πάλη για τα δικαιώματά τους. Να αναδεικνύεται αυτό με πολύμορφη δραστηριότητα σε όλα τα επίπεδα (για το εργασιακό μέλλον των αποφοίτων, δράσεις με βάση επιστημονικό αντικείμενο, για θέματα Πολιτισμού, Αθλητισμού, Ιστορίας κ.λπ.), ξεχωρίζοντας την ευθύνη μας πρώτα και κύρια εκεί όπου οι δυνάμεις μας είναι πλειοψηφία στα ΔΣ. Χρειάζεται μεγαλύτερη καθοδηγητική στήριξη η προσπάθεια για μαζικοποίηση των Συλλόγων και των Γενικών Συνελεύσεων τους, για αλλαγή συσχετισμών εκεί όπου είμαστε μειοψηφία, η μελέτη και αξιοποίηση των

υποδομών που διαμορφώνονται στο φοιτητικό κίνημα, η δυνατότητα δημιουργίας μορφών οργάνωσης στο έτος και το τμήμα, ιδιαίτερα εκεί όπου υπάρχει πλήρης απουσία συλλογικής διεκδίκησης λόγω και της διαλυτικής κατάστασης σε συλλόγους, η διαδικασία διαμόρφωσης των νέων συλλόγων στα πρώην ΤΕΙ.

Με το βλέμμα στραμμένο στο σύνολο της ζωής της νεολαίας

Η πάλη των μελών του Κόμματος και της ΚΝΕ, ιδιαίτερα μέσα στα κινήματα της νεολαίας, έχει αδιάσπαστο στοιχείο τον αγώνα για τον πολιτισμό και τον αθλητισμό, συνολικά τη δημιουργική και ποιοτική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου, της αναψυχής, του δικαιώματος στις διακοπές κ.λπ. Επιδιώκουμε να απλωθεί πιο πλατιά και πολύμορφη δραστηριότητα που θα έρχεται σε αντιπαράθεση με τις συνέπειες της κυριαρχίας της εμπορευματοποίησης και το ότι τα παραπάνω είναι σήμερα για πολλούς νέους και νέες πανάκριβη «πολυτέλεια» ή χόμπι για όσους προλαβαίνουν. Να εναντιώνεται και στην προσπάθεια αξιοποίησής τους με πολλούς τρόπους για την προβολή των αξιών και των προτύπων του καπιταλισμού, του ανταγωνισμού, της αστικής ιδεολογίας.

Από αυτήν την άποψη είναι αναγκαία συνολικά η παρακολούθηση των εξελίξεων και η παρέμβασή μας σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Ακόμα πιο επιτακτικό όμως είναι να θέσουμε στην προσοχή μας το πώς θα ενταχθούν τα μέτωπα αυτά στις διεκδικήσεις του μαζικού κινήματος, πώς θα δουλέψουμε μέσα σε πολιτιστικούς, τοπικούς συλλόγους, αθλητικά σωματεία και χώρους άθλησης, πώς θα αναπτύξουμε κι άλλο πρωτοβουλίες, όπως στέκια πολιτισμού για τη νεολαία και όχι μόνο, αθλητικές δραστηριότητες που θα συσπειρώνουν δυνάμεις, θα στέλνουν αγωνιστικό μήνυμα.

Πάλη ενάντια στα ναρκωτικά

Ως Κόμμα έχουμε κάνει βήματα στην ενίσχυση του ιδεολογικού - πολιτικού και κοινωνικού μετώπου απέναντι στη διάδοση των ναρκωτικών και στον τρόπο ζωής που αυτά συμβολίζουν, χρειάζεται όμως η παρέμβασή μας να ενταθεί και να αποκτήσει πιο σταθερά χαρακτηριστικά.

Στο επίκεντρο της προσοχής μας χρειάζεται να τεθεί:

α) Η ενίσχυση της πλατιάς συζήτησης με κατεύθυνση την ανάδειξη των αιτιών του φαινομένου, στο πλαίσιο του κινήματος και των δομών του (εργατικά σωματεία, φορείς της νεολαίας, Συλλόγους Γονέων, αθλητικά και πολιτιστικά σωματεία).

β) Η μελέτη των συνεπειών της εξάρτησης στη διαμόρφωση συνείδησης και δράσης στους νέους ανθρώπους, αλλά και πώς διαμορφώνεται αντίληψη ανοχής από ανθρώπους που κάνουν περιστασιακή ή και καθόλου χρήση, γεγονός που επιδρά πολλαπλασιαστικά και βαραίνει αρνητικά στην εξοικείωση με το φαινόμενο.

γ) Η ολοκληρωμένη προβολή του πλαισίου αιτημάτων και διεκδικήσεων που θέτουν το ΚΚΕ και η ΚΝΕ σε όλο το φάσμα της πρόληψης, της θεραπείας, της κοινωνικής επανένταξης και της έρευνας, που θέτει στο επίκεντρο τις αιτίες του φαινομένου και τις σύγχρονες ανάγκες του ανθρώπου.

δ) Η ανάδειξη ότι μόνο η εργατική εξουσία έχει όλες τις δυνατότητες να εξαλείψει την εξάρτηση από ψυχοδραστικές ουσίες και γι' αυτό το ΚΚΕ έχει διαμορφωμένο πρόγραμμα για το πώς η εργατική εξουσία θα απαντήσει στο κοινωνικό αυτό φαινόμενο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το ΚΚΕ αναλαμβάνει μεγάλα καθήκοντα για την ανασυγκρότηση του κινήματος της εργατικής τάξης, για τη συγκρότηση της κοινωνικής συμμαχίας. Το 21ο Συνέδριο εκτιμά ότι μαζί με τις αρνητικές εξελίξεις υπάρχουν ταυτόχρονα κι εφεδρείες στο κίνημα, διάφορες εστίες αντίστασης που πρέπει να βοηθήσουμε εμείς να βγουν στην επιφάνεια και να εκφραστούν με δυναμισμό. Μεγαλώνει η ευθύνη του Κόμματος, όλων των μελών και στελεχών μας.

Δίνουμε τη μάχη της μαζικοποίησης του οργανωμένου εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, πρωτοστατούμε στη σύγκρουση με τη μοιρολατρία και τον φόβο, την απογοήτευση και τον συντηρητισμό, με όλες τις αντιδραστικές αντιλήψεις που δυναμώνουν.

Διανύουμε την τρίτη δεκαετία του 21ου αιώνα. Η σκληρή προσπάθεια των κομμουνιστών και κομμουνιστριών, των αγωνιστών που παλεύουμε μαζί για την επίτευξη των στόχων μας, όλες οι επιμέρους πρωτοβουλίες μας, πρέπει με ενιαίο τρόπο να καταδεικνύουν ότι καμιά εκδοχή της αντιλαϊκής αστικής διαχείρισης στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο δεν δίνει απάντηση και λύση στο βασικό πρόβλημα: Σήμερα, ενώ υπάρχουν όλες οι δυνατότητες για να βελτιωθεί το επίπεδο ζωής για εκατομμύρια εργαζόμενους στη χώρα μας και σε όλον τον κόσμο, τα αποτελέσματα είναι ακριβώς τα αντίθετα.

Το χάσμα ανάμεσα στο πώς μπορεί να ζει σήμερα ένας εργαζόμενος και στο πώς τελικά ζει όλο και μεγαλώνει. Σήμερα, πλέον, στον 21ο αιώνα, η μελετημένη πείρα μαζί με την ίδια την αντικειμενική εξέλιξη των κοινωνιών μπορούν να μας οδηγήσουν στη νέα κοινωνία, αν οι λαοί το βάλουμε στόχο, αν αποφασίσουμε να δείξουμε την πραγματική μας δύναμη. Ο λαός δεν έχει δοκιμάσει ακόμα τη δύναμή του, επομένως δεν πρέπει να υπάρχει απογοήτευση για την αποτελεσματικότητα των αγώνων: Προέχει η προετοιμασία δυνάμεων για την εργατική - λαϊκή αντεπίθεση.

Μέσα στον αγώνα για την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, μέσα στον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τη συμμετοχή της χώρας μας στις ιμπεριαλιστικές ενώσεις και σχεδιασμούς, μπορούμε να βρούμε κοινό βηματισμό με χιλιάδες εργαζόμενους, μπορούμε να δημιουργήσουμε ρωγμές στο σημερινό σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα, στον συμβιβασμό και τη μοιρολατρία, μπορούμε να συγκροτήσουμε μια μεγάλη κοινωνική συμμαχία, όχι μόνο για να διεκδικήσουμε ανακούφιση από τα σημερινά οξυμένα προβλήματα, αλλά και για να διαμορφώσουμε προϋποθέσεις για τη ριζική ανατροπή, τον σοσιαλισμό - κομμουνισμό.